

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 14.11.2003
KOM(2003) 688 endelig

2003/0270 (CNS)

Forslag til

RÅDETS RAMMEAFGØRELSE

**om en europæisk bevissikringskendelse til fremskaffelse af genstande, dokumenter
og data til brug i straffesager**

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. INDLEDNING

1. Dette forslag til Rådets rammeafgørelse anvender princippet om gensidig anerkendelse på en europæisk kendelse om fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager. En sådan europæisk kendelse benævnes herefter "europæisk bevissikringskendelse". Den vil betyde et hurtigere og mere effektivt retligt samarbejde i straffesager og erstatte den eksisterende ordning for gensidig retshjælp på dette område i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tammerfors. Der indføres også en minimumsbeskyttelse for et sådant samarbejde.
2. Forslaget fokuserer på genstande, dokumenter og data, der indsamles ifølge retsanmodninger, som f.eks. editionskendelser og kendelser om ransagning og beslaglæggelse. Det omfatter anmodninger om udskrifter fra strafferegistre, men ikke erklæringer (uanset form) fra mistænkte, sagsøgte, vidner eller ofre. Det vedrører heller ikke efterforskningskridt, der indebærer bevisoptagelse i reel tid, f.eks. aflytning af samtaler og overvågning af banktransaktioner. Selv om forslaget ikke vedrører fremskaffelse af sådanne former for bevismateriale, anser Kommissionen forslaget for at være det første skridt mod en udskiftning af den eksisterende ordning for gensidig retshjælp i Den Europæiske Union med et samlet EU-regelsæt baseret på gensidig anerkendelse omfattet af regler om minimumsbeskyttelse.
3. Baggrunden for forslaget forklares nedenfor.

1.1.Nationale regler for bevisoptagelse

4. Medlemsstaternes retssystemer anvender en række proceduremæssige foranstaltninger til bevisoptagelse i forbindelse med straffesager. De omfatter bl.a.:

1.1.1. "Tilbageholdelseskendelser"

5. På internationalt niveau blev der med Europarådets konvention fra 2001 om cyberkriminalitet¹ indført en sondring mellem "tilbageholdelseskendelser" og "beslaglæggelseskendelser". "Tilbageholdelseskendelser" er udelukkende relevante i forhold til tredjeparter og pålægger disse at tilbageholde bevismateriale og ikke videregive det til de kompetente efterforskningsmyndigheder. Der kræves en særskilt kendelse for at videregive eller fremlægge et sådant bevismateriale.

1.1.2. Beslaglæggelseskendelser

6. Beslaglæggelse er mere vidtrækkende end tilbageholdelse af bevismateriale, idet det (om nødvendigt) medfører, at de kompetente efterforskningsmyndigheder midlertidigt kommer i besiddelse af bevismaterialet. Det vedrører bevismateriale, der beror hos mistænkte og tredjeparter.
7. Beslaglæggelse er et almindeligt accepteret begreb i national og international strafferet, selv om anvendelsesområdet og de nærmere regler er forskellige. Alle

¹ Europarådet, European Treaty Series nr. 185 (se <http://conventions.coe.int>).

medlemsstaterne har givet politi og judicielle myndigheder beføjelser til at beslaglægge bevismateriale. Beslaglæggelseskendelser kan udstedes af judicielle myndigheder og i nogle tilfælde af politimyndighederne i medfør af deres særlige beføjelser.

1.1.3. Editionskenndelser

8. I nogle medlemsstater har de judicielle myndigheder generelle beføjelser til at kræve, at tredjeparter oplyser om bevismateriale. Disse beføjelser beror på et samarbejde med den pågældende tredjepart. Hvis et sådant samarbejde ikke er muligt, kan den judicielle myndighed bruge en ransagningskendelse til at få beslaglagt bevismateriale.
9. Andre medlemsstater har en særlig efterforskningsbeføjelse kaldet "editionskenndelse", der anvendes til at indsamle bevismateriale (navnlig dokumenter) hos en tredjepart. Disse beføjelser kan begrænses til alvorlige lovovertrædelser og særlige kategorier af bevismateriale (som f.eks. dokumenter, der opbevares hemmeligt), eller de kan være mere generelle. "Editionskenndelser" medfører tvangsindgreb, da tredjepart forpligtes til at fremlægge det omhandlede bevismateriale. Der kan anvendes sanktioner - herunder strafferetlige sanktioner - for at sikre samarbejde. Ikke desto mindre er en "editionskenndelse" en mindre indgribende foranstaltning end ransagnings- og beslaglæggelseskenndelser.
10. "Editionskenndelser" kan være nyttige, når en tredjepart ønsker at samarbejde, men denne af retlige grunde, som f.eks. pådragelse af erstatningsansvar hvis tavshedspligten vedrørende kunder brydes, foretrækker at blive tvunget til at fremlægge bevismateriale fremfor frivilligt at samarbejde med de kompetente efterforskningsmyndigheder. I andre tilfælde kan det imidlertid være nødvendigt at ransage en tredjeparts lokaler for at indsamle bevismateriale. Det gælder f.eks. de situationer, hvor der er en reel risiko for, at tredjepart ødelægger bevismaterialet.
11. "Editionskenndelser" vedrører udelukkende materiale, der allerede eksisterer. Der anvendes særlige beføjelser i forbindelse med bevisoptagelse i reel tid, f.eks. aflytning af samtaler eller overvågning af banktransaktioner.

1.1.4. Ransagnings- og beslaglæggelseskenndelser

12. Medlemsstaternes lovgivning om adgang til og ransagning af lokaler er meget forskellig. I nogle medlemsstater er disse beføjelser begrænset til alvorlige lovovertrædelser. Andre medlemsstater har meget større beføjelser til at efterforske alle lovovertrædelser.
13. Den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder sikrer en minimumsbeskyttelse i forbindelse med ransagning og beslaglæggelse. Der er imidlertid store forskelle i denne beskyttelse. Den omfatter: graden af sikkerhed for, at bevismaterialet er i de lokaler, der ransages; det tidspunkt på dagen, hvor ransagningsbeføjelserne kan udøves; underretning af den person, hvis lokaler er blevet ransaget; de regler, der finder anvendelse, når beboeren af lokalerne er fraværende samt krav om, at uafhængige tredjeparter skal være til stede ved ransagningen.

1.2.Eksisterende internationalt samarbejde om bevisoptagelse

14. Europarådets konvention fra 1959 om gensidig retshjælp i straffesager² er grundlaget for samarbejdet om bevisoptagelse. Den foreskriver, at anmodninger om gensidig retshjælp skal behandles i overensstemmelse med lovgivningen i den anmodede stat, og den indeholder en række grunde til at afvise anmodninger om gensidig retshjælp. For at forbedre samarbejdet er konventionen fra 1959 blevet suppleret med tillægsprotokoller fra 1978³ og 2001⁴. I EU er konventionen fra 1959 blevet suppleret af Schengen-konventionen fra 1990⁵, EU-konventionen fra maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager⁶ og protokollen fra 2001⁷. EU-konventionen og 2001-protokollen er endnu ikke trådt i kraft.
15. Selv om instrumenterne er blevet forbedret, foregår samarbejdet om bevisoptagelse imidlertid fortsat gennem de traditionelle procedurer for gensidig retshjælp. Det kan gå langsomt og være ineffektivt. Endvidere udgør de forskellige nationale lovgivninger (som beskrevet i afsnit 1.1) hindringer for samarbejde.
16. Forskellene i de nationale lovgivninger om ransagning og beslaglæggelse ses af det forhold, at medlemsstaterne i forskellig grad er i stand til at yde gensidig retshjælp. Ifølge artikel 5 i konventionen fra 1959 kan en kontraherende part forbeholde sig, at retsanmodninger om ransagning eller beslaglæggelse kun skal efterkommes, når én eller flere af følgende betingelser er opfyldt: dobbelt strafforfølgning, den omhandlede forbrydelse kan medføre udlevering efter det anmodede lands lovgivning eller efterkommelsen af retsanmodningen er forenelig med den anmodede stats lovgivning.
17. Artikel 51 i Schengen-konventionen fra 1990 begrænser imidlertid medlemsstaternes mulighed for at anvende forbeholdene i 1959-konventionen, idet medlemsstaterne ifølge artikel 51 ikke må stille andre betingelser for efterkommelse af retsanmodninger om ransagning og beslaglæggelse end følgende. For det første skal lovovertrædelsen efter begge medlemsstats lovgivning kunne straffes med frihedsstraf af en varighed på mindst seks måneder, eller den skal efter den ene medlemsstats lovgivning kunne straffes tilsvarende og efter den anden medlemsstats lovgivning kunne afgøres som en overtrædelse af administrative myndigheder, således at afgørelsen kan indankes for en domstol med kompetence i straffesager. Den anden betingelse er, at efterkommelsen af retsanmodningen er forenelig med den anmodede medlemsstats lovgivning.
18. Ifølge forslaget erstattes de eksisterende regler for gensidig retshjælp af en europæisk bevissikringskendelse baseret på princippet om gensidig anerkendelse. Det vil give følgende fordele.

² Europarådet, European Treaty Series nr. 30.

³ Europarådet, European Treaty Series nr. 99.

⁴ Europarådet, European Treaty Series nr. 182.

⁵ Konvention af 19.6.1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14.6.1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

⁶ Konvention af 29.5.2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

⁷ Rådets retsakt af 16.10.2001 om udarbejdelse i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union af protokollen til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 326 af 21.11.2001, s. 1.

- en retsanmodning fra en anden medlemsstat vil blive direkte anerkendt, uden at der er behov for at omdanne den til en national afgørelse (ved hjælp af en *exequatur*-procedure), før den kan fuldbyrdes
- anmodninger vil blive standardiseret ved hjælp af en enkelt formular
- der vil blive fastsat frister for efterkommelse af anmodninger
- der indføres en minimumsbeskyttelse både for udstedelse og efterkommelse af anmodninger
- begrundelserne for at afvise en anmodning vil blive begrænset. Bl.a. vil dobbelt strafforfølgning ikke være en begrundelse for afvisning, bortset fra en overgangsperiode for de medlemsstater, der allerede har gjort efterkommelse af en anmodning om ransagning og beslaglæggelse betinget af dobbelt strafforfølgning.

1.3.Principper om gensidig anerkendelse

19. På Det Europæiske Råd i Tammerfors i oktober 1999 var der enighed om, at princippet om gensidig anerkendelse skulle være hjørnesten i det retlige samarbejde inden for EU på både det civil- og det strafferetlige område, herunder for kendelser, der afsiges forud for retssagen.
20. Det Europæiske Råd anmodede også Rådet om inden december 2000 at vedtage et program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager⁸. Det første instrument, der blev vedtaget om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager, var Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne⁹.
21. Programmet med foranstaltninger gav højeste prioritet (prioritet 1) til følgende:

"2.1.1. *Afgørelser med henblik på tilvejebringelse af bevismateriale*

Mål: Muliggøre anerkendelse af bevismateriale, forhindre, at det går tabt, og lette fuldbyrdelsen af ransagnings- og beslaglæggelseskendelser med henblik på hurtigt at tilvejebringe bevismateriale i straffesager (punkt 36 i Det Europæiske Råds konklusioner fra Tammerfors). I den forbindelse bør man være opmærksom på artikel 26 i den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager af 15. maj 1972 og artikel 8 i Rom-konventionen af 6. november 1990 om overførsel af retsforfølgning i straffesager.

Foranstaltning nr. 5: Undersøge, hvilke fremskridt der kan gøres med henblik på

- at sikre, at forbehold og erklæringer vedrørende tvangsindgreb i henhold til artikel 5 i konventionen om gensidig retshjælp fra 1959, suppleret med artikel 51 og 52 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, ikke længere kan gøres gældende mellem medlemsstaterne, navnlig for så vidt angår

⁸ EFT C 12 af 15.1.2001, s. 10.

⁹ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

bekæmpelse af organiseret kriminalitet, hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold og økonomisk kriminalitet

- at sikre, at de grunde til at afslå anmodninger om gensidig retshjælp, som er nævnt i artikel 2 i konventionen fra 1959, suppleret med artikel 50 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, ikke længere kan gøres gældende mellem medlemsstaterne.

Foranstaltning nr. 6: Udarbejdelse af et instrument med henblik på anerkendelse af kendelser vedrørende sikring af bevismateriale for at undgå, at bevismateriale, der befinder sig på en anden medlemsstats område, går tabt".

1.4. Rådets rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale

22. Foranstaltning nr. 6 i programmet er gennemført ved Rådets rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale¹⁰. Den kræver gensidig anerkendelse af kendelser udstedt for at indefryse bevismateriale og eventuelt udlevere det til udstedelsesstaten, eller for at indefryse formuegoder med henblik på eventuel konfiskation. Rammeafgørelsen finder anvendelse på kendelser udstedt af en judiciel myndighed således som defineret i national ret i relation til en strafferetlig overtrædelse.

1.5. Behov for yderligere foranstaltninger vedrørende gensidig anerkendelse af kendelser om sikring af bevismateriale

23. Rammeafgørelsen om indefrysningkendelser omhandler kun en del af samarbejdet om bevismateriale. Det hedder udtrykkeligt i rammeafgørelsen, at formålet er begrænset til foreløbige foranstaltninger for at "forhindre enhver destruktion, ændring, flytning, overførsel eller afhændelse af et formuegode, der kunne udgøre et bevismiddel". I nogle sager vil sådanne foreløbige skridt før overførsel af bevismateriale til en anden medlemsstat ikke være nødvendige.
24. Der er ligeledes behov for at løse betydelige udestående problemer i samarbejdet hvad angår bevismateriale, der er omfattet af rammeafgørelsen om indefrysningkendelser. Det foreskrives f.eks. udtrykkeligt i rammeafgørelsen, at hvis indefrysningkendelsen kræver yderligere tvangsindgreb, skal disse foretages i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens gældende procedureregler¹¹. Det lader den mulighed stå åben, at samarbejdet kan blive ineffektivt, hvis de nationale procedureregler i en konkret sag ikke giver mulighed for at foretage ransagning med henblik på beslaglæggelse af bevismateriale.
25. Endvidere kræver rammeafgørelsen, at en indefrysningkendelse skal ledsages af en anmodning om udlevering af bevismateriale til den udstedende medlemsstat (eller en erklæring om, at en sådan anmodning følger). De gængse regler om gensidig retshjælp gælder for en sådan udlevering. Det betyder, at bortset fra dobbelt strafbarhed vil andre grunde til at afvise gensidig retshjælp fortsat gælde. Som følge heraf vil der i hvert fald teoretisk være stor forskel på de regler, der gælder for indefrysning af bevismateriale (principperne om gensidig anerkendelse), og de

¹⁰ EFT L 196 af 2.8.2003, s. 45

¹¹ Artikel 5, stk. 2.

regler, der gælder for den efterfølgende udlevering af bevismateriale (principperne om gensidig retshjælp).

26. Den endelige rapport om den første evalueringsrunde om gensidig retshjælp i straffesager¹² fastslog, at kravet om en yderligere undersøgelse forud for udlevering af materiale i tilknytning til fuldbyrdelse af retsanmodninger *"var meningsløst, idet det var usandsynligt, at det indebar yderligere garantier, og at det derfor kun var en årsag til forsinkelse"*. Henstilling nr. 8 i den endelige rapport opfordrede derfor medlemsstaterne til at *"forenkle proceduren for udlevering af materiale til den anmodende stat ved at ophæve kravet om gentagen kontrol"*.
27. Under forhandlingerne om rammeafgørelsen om indefrysningsskendelser blev det fastslået, at der var behov for yderligere to initiativer som følge af rammeafgørelsen om indefrysningsskendelser:
- (i) et initiativ om gensidig anerkendelse af afgørelser om konfiskation. Det danske formandskab fremlagde et initiativ med henblik på vedtagelse af Rådets rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af afgørelser om konfiskation¹³. Det supplerer rammeafgørelsen om indefrysningsskendelser ved at sikre fuld gensidig anerkendelse af afgørelser om konfiskation af formuegoder.
 - (ii) et initiativ om gensidig anerkendelse af kendelser om fremskaffelse af bevismateriale. Kommissionen meddelte under forhandlingerne om rammeafgørelsen om indefrysningsskendelser, at den ville fremlægge et forslag i den henseende. Forslaget indgik derfor i Kommissionens arbejdsprogram for 2003¹⁴.

1.6. Rammeafgørelsens formål og anvendelsesområde

28. Dette forslag til rammeafgørelse supplerer rammeafgørelsen om indefrysningsskendelser ved at anvende princippet om gensidig anerkendelse på kendelser med det særlige formål at fremskaffe genstande, dokumenter og data til brug i straffesager. Den europæiske bevissikringskendelse vil give en hurtig og effektiv mekanisme til indsamling af bevismateriale og udlevering af det til udstedelsesstaten. Det vil ikke være nødvendigt med en forudgående udstedelse af en indefrysningsskendelse.
29. Dette forslag til rammeafgørelse finder anvendelse på genstande, dokumenter eller data, der indsamles ved udøvelse af forskellige beføjelser, som f.eks. beslaglæggelses-, editions- eller ransagningsbeføjelser. Den europæiske bevissikringskendelse skal imidlertid ikke anvendes til at indlede forhør af mistænkte, optage vidneforklaringer eller afhøre ofre. Det kræver særlige skridt. Kommissionen vedtog i februar 2003 en grøn bog om retssikkerhedsgarantier for mistænkte og tiltalte i straffesager i EU¹⁵ og vil i 2003 arbejde videre med andre aspekter af bevisoptagelse fra mistænkte, sagsøgte, ofre og vidner. Bevisoptagelse fra

¹² EFT C 216 af 1.8.2001, s. 14.

¹³ EFT C 184 af 2.8.2002, s. 8.

¹⁴ Findes på http://europa.eu.int/comm/off/work_programme/index_en.htm

¹⁵ KOM(2003) 75 endelig af 19.2.2003.

en persons legeme, navnlig DNA-prøver, indgår heller ikke i anvendelsesområdet for den europæiske bevissikringskendelse.

30. Formålet med den europæiske bevissikringskendelse er ikke at indlede en efterforskningsprocedure, der indebærer bevisoptagelse i reel tid, f.eks. aflytning af samtaler eller overvågning af banktransaktioner. Disse særlige former for samarbejde har for nylig været drøftet i Rådet. Der blev indført et særligt samarbejde om aflytning af samtaler i EU-konventionen fra 2000¹⁶, og en samarbejdsordning vedrørende overvågning af banktransaktioner blev indført ved artikel 3 i 2001-protokollen til konventionen¹⁷. Konventionen og protokollen er endnu ikke trådt i kraft. Hvad angår bistand i forbindelse med banktransaktioner, foreslås det imidlertid, at anvende den europæiske bevissikringskendelse til anmodninger om oplysninger om transaktioner, der er blevet foretaget i et nærmere angivet tidsrum på en nærmere angiven bankkonto. En sådan bistand er foreskrevet i 1959-konventionen og yderligere præciseret i artikel 2 i 2001-protokollen.
31. Den europæiske bevissikringskendelse skal heller ikke anvendes til at fremskaffe bevismateriale, der udelukkende kan indsamles ved yderligere efterforskning eller analyser. Den skal derfor ikke bruges til at anmode en ekspert om at udarbejde en rapport. Den kan f.eks. heller ikke anvendes til at få en fuldbyrkende myndighed til at foretage en computerbaseret sammenligning af oplysninger (computer matching) for at identificere en person. Derimod kan den europæiske bevissikringskendelse anvendes i de tilfælde, hvor bevismaterialet er direkte tilgængeligt i fuldbyrdesstaten, f.eks. ved at uddrage de relevante oplysninger fra et register (f.eks. et strafferegister). Den europæiske bevissikringskendelse skal også kunne anvendes til at anmode om oplysninger om eksistensen af bankkonti (fremgår også af artikel 1 i 2001-protokollen), hvis den anmodede stat har adgang til sådanne oplysninger.
32. Den europæiske bevissikringskendelse kan imidlertid også anvendes til at fremskaffe genstande, dokumenter og data, der indgår i de udelukkede kategorier, forudsat at de allerede var indsamlet før udstedelsen af kendelsen. I den situation vil det være muligt at få adgang til eksisterende optagelser af aflyttede samtaler, overvågning, afhøring af mistænkte, erklæringer fra vidner og resultater fra DNA-undersøgelser.
33. Da forslaget til rammeafgørelse skal erstatte den eksisterende ordning for gensidig retshjælp, skal anvendelsesområdet være det samme som for EU's 2000-konvention. Det vil sige, at den europæiske bevissikringskendelse skal kunne anvendes:
 - (a) i forbindelse med alle strafferetlige overtrædelser, og
 - (b) i forbindelse med handlinger, der er strafbare ifølge den nationale lovgivning i den udstedende medlemsstat, da de udgør overtrædelser af gældende retsregler, og når afgørelsen kan give anledning til en procedure ved en domstol, navnlig en kriminalret.

¹⁶ Konvention af 29.5.2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

¹⁷ Rådets retsakt af 16.10.2001 om udarbejdelse i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union af protokollen til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 326 af 21.11.2001, s. 1.

1.7.Hvordan anvendes princippet om gensidig anerkendelse på bevissikringskendelser?

34. Kommissionens forslag til en europæisk bevissikringskendelse har samme tilgang til gensidig anerkendelse som rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre¹⁸. Denne tilgang har flere fordele i forhold til tilgangen i rammeafgørelsen om indfrysningsskendelser.
35. For det første er den mere praktisk. En europæisk bevissikringskendelse skal føre til et hurtigere og mere effektivt samarbejde end et system med gensidig anerkendelse baseret på en kombination af en national kendelse og en europæisk attest. Den europæiske bevissikringskendelse er ét enkelt dokument, der af udstedelsesmyndigheden oversættes til et af fuldbyrdelsesstatens officielle sprog. Det er ikke nødvendigt med yderligere oversættelser. Rammeafgørelsen om indfrysningsskendelser er derimod baseret på en gensidig anerkendelse af nationale kendelser samt en europæisk standardattest, der er vedlagt som bilag til rammeafgørelsen. Selv om den udstedende stat kun skal oversætte attesten til et af fuldbyrdelsesstatens officielle sprog, vil mange medlemsstater i praksis finde det nødvendigt også at oversætte den originale nationale kendelse. Følgen af denne yderligere oversættelse er et langsommere samarbejde.
36. Som nævnt i afsnit 1.1 har en "bevissikringskendelse" mange forskellige betydninger i medlemsstaternes lovgivning. Det kan være lige fra en anklagers anmodning om adgang til bevismateriale til mere tvangsprægede indgreb, som f.eks. en retskendelse om ransagning af private lokaler. Gensidig anerkendelse af særlige nationale kendelser om bevissikring kan derfor føre til, at fuldbyrdelsesstaten anmodes om at gennemføre ransagning og beslaglæggelse i situationer, hvor den normalt ville anvende en mindre indgribende foranstaltning, som f.eks. en anklagers generelle beføjelser eller en editionskendelse.
37. Forslaget om indførelse af en europæisk bevissikringskendelse giver derfor kun udstedelsesstaten mulighed for at angive det tilstræbte mål (f.eks. fremskaffelse af særligt bevismateriale) og lader det være op til fuldbyrdelsesstaten at fremskaffe bevismaterialet i overensstemmelse med det pågældende lands nationale retsregler. Selv om det ifølge den europæiske bevissikringskendelse er obligatorisk at fremskaffe bevismaterialet, kan fuldbyrdelsesstaten selv i lyset af oplysningerne fra udstedelsesstaten afgøre, hvordan den mest hensigtsmæssigt kan fremskaffe bevismaterialet i overensstemmelse med de nationale retsregler.

1.8.Gensidig retshjælp erstattes af gensidig anerkendelse

38. Uanset fordelene ved den foreslåede europæiske bevissikringskendelse vil det fortsat gælde, at retsbedsmænd skal benytte sig af en række andre samarbejdsinstrumenter for at fremskaffe bevismateriale fra andre medlemsstater. Den foreslåede europæiske bevissikringskendelse risikerer at få den ulempe, at retsbedsmænd bliver nødt til at anvende forskellige instrumenter til forskellige aspekter af samme sag (f.eks. en europæisk bevissikringskendelse for genstande og dokumenter men en anmodning om gensidig retshjælp i forbindelse med vidneafhøringer).

¹⁸ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

39. Det er derfor nødvendigt at gøre det klart, at den europæiske bevissikringskendelse efter Kommissionens mening er det første skridt hen imod et samlet instrument til gensidig anerkendelse af retsafgørelser, der på sigt skal erstatte alle eksisterende ordninger for gensidig retshjælp. Faserne i udviklingen hen imod et samlet instrument kunne være:
- det første skridt kunne være den foreslåede europæiske bevissikringskendelse, der giver mulighed for at få adgang til bevismateriale, der allerede eksisterer, og som er direkte tilgængeligt
 - det næste skridt kunne være indførelse af gensidig anerkendelse af kendelser om fremskaffelse af andre typer bevismateriale. Der kan være tale om to kategorier.
 - For det første er der bevismateriale, der ikke allerede eksisterer, men som er direkte tilgængeligt. Det omfatter bevisoptagelse i form af afhøringer af mistænkte, vidner eller eksperter, og bevisoptagelse ved telefonaflytning eller overvågning af banktransaktioner.
 - For det andet er der bevismateriale, der, selv om det allerede eksisterer, ikke er direkte tilgængeligt uden yderligere efterforskning eller analyser. Det omfatter bevisoptagelse fra en persons legeme (f.eks. DNA-analyser). Denne kategori omfatter også situationer, hvor der skal foretages yderligere efterforskning, bl.a. ved at indsamle eller analysere eksisterende genstande, dokumenter eller data. Et eksempel er bestilling af en ekspertrapport.
 - Som et sidste skridt kunne disse særskilte instrumenter samles i et enkelt konsolideret instrument, der kunne omfatte en generel del med bestemmelser om alle former for samarbejde.
40. Et sådant konsolideret instrument ville i EU kunne erstatte gensidig retshjælp på samme måde som den europæiske arrestordre erstatter udlevering. Den eksisterende mosaik af internationale og europæiske konventioner om grænseoverskridende bevisoptagelse i EU ville på den måde blive erstattet af et samlet EU-regelsæt. At nå dette slutmål direkte ved hjælp af ét instrument ville imidlertid være unødigt vanskeligt. Dette forslag er derfor begrænset til det første skridt.

1.9. Minimumsbeskyttelse

41. Det hedder i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, at Unionen skal respektere de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner. I december 2000 underskrev og proklamerede Europa-Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet endvidere sammen Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Chartret indeholder en række civile, politiske, økonomiske og sociale rettigheder for europæiske borgere og samler de forfatningsmæssige traditioner og internationale forpligtelser, der er fælles for medlemsstaterne. Det fastslår, at overholdelse af de grundlæggende rettigheder vil være grundlaget for al europæisk lovgivning.

42. EF-Domstolen har erkendt betydningen af gensidig tillid som grundlaget for anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser, ved at fastslå, at *ne bis in idem*-princippet, der fremgår af artikel 54 i Schengen-konventionen, betyder, at medlemsstaterne skal have gensidig tillid til deres respektive straffesystemer, og at de hver især skal anerkende gældende strafferet i de andre medlemsstater, også selv om udfaldet ville være anderledes, hvis deres egne strafferetlige bestemmelser blev anvendt¹⁹. *Ne bis in idem*-princippet er en sikkerhed, og artikel 54 gør ikke anvendelsen betinget af en tilnærmelse af medlemsstaternes forskellige strafferetlige systemer. På de forskellige områder af retligt samarbejde, hvor tvangsindgreb er nødvendige, mener Kommissionen imidlertid, at opbygning af gensidig tillid bør fremmes ved en særlig indsats på EU-niveau for at sikre en fælles minimumsbeskyttelse.
43. I Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet af 26. juli 2000 om gensidig anerkendelse af endelige afgørelser i straffesager²⁰ hedder det: "*Man må derfor ikke alene sikre, at behandlingen af mistænkte og retten til forsvar ikke påvirkes negativt af princippet gennemførelse [gensidig anerkendelse], men endda at sikkerhedsforanstaltningerne forbedres gennem processen*".
44. Det blev fastslået i programmet med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager²¹ vedtaget af Rådet og Kommissionen, hvori det hedder: "*På hvert af disse områder hænger omfanget af den gensidige anerkendelse snævert sammen med eksistensen og indholdet af visse parametre, som betinger effektiviteten af øvelsen*", og et af disse er "*definition af fælles minimumsstandarder, der er nødvendige for at lette anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse*".
45. For at gå videre med disse forpligtelser vedtog Kommissionen i februar 2003 en grøn bog om retssikkerhedsgarantier for mistænkte og tiltalte i straffesager i EU²². Det blev understreget i grønbogen, at alle EU-medlemsstaterne og kandidatlandene har undertegnet den vigtigste traktat på dette område, nemlig den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, således at mekanismen for opnåelse af gensidig tillid allerede er på plads. Ikke desto mindre blev det fastslået i grønbogen, at forskellig praksis kan hindre gensidig tillid, hvilket kan begrunde et initiativ fra EU's side på det retssikkerhedsmæssige område ifølge EU-traktatens artikel 31.
46. Grønbogen behandler ikke spørgsmålet om retssikkerhedsgarantier i forbindelse med bevisoptagelse gennem tvangsindgreb som omhandlet i denne rammeafgørelse. I overensstemmelse med den generelle tilgang, der er beskrevet i grønbogen, indeholder dette forslag særlige garantier for udstedelses- og fuldbyrdelsesstaten for at gøre nogle af de garantier, der er relevante for bevisoptagelse på EU-niveau, mere effektive, sammenhængende og synlige.
47. I udstedelsesstaten omfatter den udstedende judicielle myndighed dommere, undersøgelsesdommere og anklagere. Det er ligeledes nødvendigt at sikre overensstemmelse med udstedelsesstatens nationale strafferet, når der er tale om

¹⁹ Forenede sager C-187/01 og C-385/01, *Gözütok og Brügge*, dom af 11.2.2003, præmis 33.

²⁰ KOM(2000) 495 endelig af 26.7.2000, s. 1.

²¹ EFT C 12 af 15.1.2001, s. 10.

²² KOM(2003) 75 endelig af 19.2.2003.

bevismateriale indsamlet i en anden medlemsstat. Derfor må en judiciel myndighed, der udsteder en europæisk bevissikringskendelse være sikker på, at den under lignende omstændigheder ville kunne fremskaffe de omhandlede genstande, dokumenter og data, hvis de var på den pågældende medlemsstats område. Det forhindrer, at den europæiske bevissikringskendelse bruges til at omgå nationale sikkerhedsgarantier for bevisoptagelse. Det vil f.eks. udelukke, at man bruger den europæiske bevissikringskendelse til at fremskaffe genstande, dokumenter og data i fuldbyrdelsesstaten, som det ville være umuligt at fremskaffe i udstedelsesstaten, fordi materialet er omfattet af advokaters, lægers og journalisters tavshedspligt.

48. I fuldbyrdelsesstaten skal det sikres, at den grundlæggende ret til ikke at inkriminere sig selv overholdes, og at der sikres yderligere garantier hvad angår ransagning og beslaglæggelse. Når der anvendes tvangsindgreb til at fremskaffe bevismateriale, er det vigtigt, at der findes effektive retsmidler i både udstedelses- og fuldbyrdelsesstaten. Grundene til at afvise at fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse udgør yderligere garantier.

1.10. Anmodning om officielle udskrifter fra strafferegistre

49. Kommissionen fastslog i meddelelsen om gensidig anerkendelse²³, at det var nødvendigt at tage højde for afgørelser truffet i andre medlemsstater. Som et første skridt foreslog Kommissionen *"udarbejdelse af fælleseuropæiske formularer på flere sprog, der kunne bruges til anmodning om oplysninger om eksisterende straffeattester. Ved anvendelsen af sådanne formularer kunne retshåndhævende myndigheder sende en anmodning om oplysninger til de kompetente (forhåbentlig centrale) myndigheder i alle andre EU-medlemsstater for at finde ud af, om en person, som de har at gøre med, har en kriminel baggrund dér"*.

50. Det blev efterfølgende afspejlet i foranstaltning nr. 3 i programmet med foranstaltninger vedrørende gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager²⁴:

"Foranstaltning nr. 3: For at lette den gensidige information bør der indføres en standardformular til anmodning om oplysninger om tidligere straffedomme på alle fællesskabsprog".

51. 1959-konventionen²⁵ danner grundlag for udveksling af oplysninger fra strafferegistre mellem judicielle myndigheder. Der er tale om to former for udveksling: udlevering af oplysning efter begæring (artikel 13) og automatisk oplysning om straffedomme vedrørende statsborgere i andre kontraherende stater (artikel 22). I artikel 4 i tillægsprotokollen fra 1978²⁶ til 1959-konventionen tilføjes der et yderligere afsnit til artikel 22 om udlevering af oplysninger efter anmodning efterfølgende en automatisk udveksling ifølge artikel 22.

52. Det hedder i artikel 13, stk. 1, i 1959-konventionen, at *"den anmodede stat skal fremsende udskrifter af og oplysninger fra strafferegistre, hvorom der til brug for straffesager fremsættes begæring fra en kontraherende part, i samme udstrækning som disse udskrifter og oplysninger kan meddeles til dets egne judicielle*

²³ KOM(2000) 495 endelig af 26.7.2000.

²⁴ EFT C 12 af 15.1.2001, s. 10.

²⁵ Europarådet, European Treaty Series nr. 30.

²⁶ Europarådet, European Treaty Series nr. 99.

myndigheder i tilsvarende sager". Med termen "strafferegistre" menes registre over domfældelser.

53. Efter at have overvejet et særskilt initiativ vedrørende en standardformular for anmodninger om udskrifter fra strafferegistre, har Kommissionen besluttet, at det er hensigtsmæssigt at kombinere standardformularen for anmodninger om udskrifter fra strafferegistre med standardformularen i denne rammeafgørelse vedrørende fremskaffelse af genstande, dokumenter og andre oplysninger. Det foreslås derfor, at denne rammeafgørelse anvendes til at gennemføre foranstaltning nr. 3 i programmet med foranstaltninger vedrørende gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager.
54. Det vil sige, at de eksisterende ordninger for gensidig retshjælp vedrørende udskrifter fra strafferegistre vil blive erstattet af en ordning, der forpligter fuldbyrdelsesstaten til at fremlægge sådanne udskrifter. Proceduren for at indhente sådanne udskrifter vil blive den samme som for mere almindeligt bevismateriale i henhold til den europæiske bevissikringskendelse. Ifølge forslaget skal strafferegistre, der beror i en medlemsstat, således stilles til rådighed for en judiciel myndighed i en anden medlemsstat, hvis der er tale om en person, der er berørt af proceduren i en hvilken som helst fase af proceduren (efterforskningsfasen, domfældelse og efterfølgende fuldbyrdelse af dommen).
55. Det foreslås, at medlemsstaterne forpligtes til at oprette en "central strafferegistermyndighed", der skal behandle europæiske kendelser om udlevering af strafferegistre. I de situationer, hvor der kun ønskes oplysninger i relation til en straffeattest, sender udstedelsesmyndigheden den formular, der er vedlagt denne rammeafgørelse, direkte til strafferegistermyndigheden. I de situationer, hvor udstedelsesmyndigheden ønsker en række genstande, dokumenter og data samt en straffeattest, kan det være mere hensigtsmæssigt, at den judicielle myndighed i fuldbyrdelsesstaten koordinerer indsamlingen af disse oplysninger og derfor selv tager initiativ til at indhente en straffeattest fra den centrale myndighed. Det er derfor nødvendigt med fleksibilitet, således at udstedelses- og fuldbyrdelsesmyndighederne kan afgøre, på hvilken måde de bedst kan samarbejde i sådanne situationer.

1.11. Gensidig anerkendelse af bevismateriales antagelighed

56. Det Europæiske Råd i Tammerfors i 1999 konkluderede, at "*bevismateriale, der på lovlig vis er indsamlet af myndighederne i en medlemsstat, bør kunne fremlægges for domstolene i de øvrige medlemsstater under hensyn til de dér gældende normer*".
57. Kommissionens grønbog om en europæisk anklagemyndighed²⁷ behandlede spørgsmålet om gensidig anerkendelse af bevismateriales antagelighed. Det blev konkluderet i forordet, at "*en nødvendig forudsætning for gensidig anerkendelse af bevismidlers antagelighed skal være, at de er fremskaffet på lovlig vis i den medlemsstat, hvor de findes. De retsregler, der skal gælde med hensyn til afvisning af bevismateriale, skal primært være den nationale ret det sted, hvor bevismaterialet findes*". Der fremkom en række kommentarer til spørgsmålet i grønbogen om gensidig anerkendelse af bevismidlers antagelighed²⁸. Spørgsmålet blev også

²⁷ KOM(2001) 715 af 11.12.2001.

²⁸ Opfølgning af grønbogen om strafferetlig beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser og oprettelse af en europæisk anklagemyndighed, KOM(2003) 128 endelig af 19.3.2003, s. 18.

diskuteret på den offentlige høring om en europæisk anklagemyndighed den 16.-17. september 2002 og på efterfølgende seminarer.

58. Dette forslag til rammeafgørelse berører ikke direkte spørgsmålet om gensidig anerkendelse af bevismaterialers antagelighed. Det skyldes, at en høring af eksperter har vist, at det er nødvendigt med mere forberedende arbejde. Formålet med dette forslag er ikke desto mindre at gøre det lettere at antage bevismateriale, der er indsamlet i en anden medlemsstat.
59. For det første bør bevismaterialers antagelighed lettes ved at indføre nogle retssikkerhedsgarantier for at beskytte de grundlæggende rettigheder.
60. For det andet bør antageligheden lettes ved at bevare og afklare den fremgangsmåde, der er nævnt i artikel 4 i EU's konvention fra 2000²⁹. Den fastslår et nyt princip, ifølge hvilket den anmodede stat i videst muligt omfang skal yde retshjælp i overensstemmelse med de formkrav og den fremgangsmåde, som den anmodende medlemsstat udtrykkeligt angiver. Den anmodede stat kan kun afvise at opfylde disse krav, hvis det ville stride mod de grundlæggende retsprincipper i den anmodende medlemsstat, eller hvis konventionen udtrykkeligt fastslår, at anmodningen skal behandles efter den anmodende stats lov. Det er også i overensstemmelse med fremgangsmåden i Rådets forordning om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område³⁰. Hvad angår fire særlige formaliteter (litra a) til d) i artikel 13), som udstedelsesmyndigheden kan kræve opfyldt, er denne rammeafgørelse mere vidtrækkende en EU's konvention fra 2000, idet den fjerner muligheden for at afvise at opfylde disse formaliteter.
61. For det tredje foreslås det som beskrevet ovenfor, at den europæiske bevissikringskendelse udstedes, når udstedelsesmyndigheden er sikker på, at den under lignende omstændigheder ville kunne fremskaffe de omhandlede genstande, dokumenter og data, hvis de var på dens eget område. Det skulle også gøre det lettere efterfølgende at antage genstande, dokumenter og oplysninger som bevismateriale i retsprocedurer i den udstedende medlemsstat.
62. For det fjerde er der en pligt til straks at underrette udstedelsesmyndigheden, hvis fuldbyrdelsesmyndigheden mener, at kendelsen blev fuldbyrdet på en måde, der strider mod national ret. Det skulle give yderligere sikkerhed for, at bevismaterialet er lovligt fremskaffet, og på den måde gøre det lettere at få det antaget ved domstole i den udstedende medlemsstat.

1.12. Domstolskompetence i forbindelse med edb-data

63. Den europæiske bevissikringskendelse kan anvendes med henblik på dokumenter og edb-data. Det er realistisk at forestille sig, at kendelsen i mange tilfælde vil blive brugt i relation til edb-data.
64. I princippet er der ikke forskel på et elektronisk dokument og et fysisk dokument. Der er imidlertid forskel hvad angår domstolskompetence. Eksempelvis vil nogle

²⁹ Konvention af 29.5.2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

³⁰ Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28.5.2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område, EFT L 174 af 27.6.2001, s. 1.

multinationale selskaber have edb-data vedrørende deres kunder i en medlemsstat lagret i en server beliggende i en anden medlemsstat. Udstedelsesstaten vil formodentlig sende den europæiske bevissikringskendelse til den medlemsstat, hvor kunden har adresse i stedet for til den medlemsstat, hvor serveren er beliggende. I det tilfælde er det vigtigt, at der er juridisk klarhed for at sikre, at der kan fremskaffes bevismateriale, uden at det er nødvendigt at indhente godkendelse fra den medlemsstat, i hvilken serveren er beliggende. Det vil give sikkerhed for effektiv grænseoverskridende efterforskning og give retssikkerhed for erhvervslivet.

65. Disse spørgsmål blev drøftet (og der blev i et vist omfang fundet løsninger) i forbindelse med Europarådets konvention om cyberkriminalitet fra 2001³¹. Navnlig konventionens artikel 18 omhandler en kendelse vedrørende fremskaffelse af specifikke elektroniske data i en persons "besiddelse eller kontrol" eller med henblik på at få en tjenesteudbyder på en parts område til at udlevere abonnentoplysninger om tjenester, der er i tjenesteudbyderens "besiddelse eller kontrol". I konventionens begrundelse står der, at den omhandler situationer, hvor de oplysninger, der skal fremskaffes, ikke er i personens fysiske besiddelse, men hvor personen ikke desto mindre helt har kontrol over fremskaffelsen af oplysningerne fra den pågældende stats område.
66. Denne rammeafgørelse er mere vidtrækkende end konventionen om cyberkriminalitet fra 2001, idet den løser nogle af de spørgsmål om domstolskompetence, der opstår hvad angår fremskaffelse af edb-data lagret på servere i Den Europæiske Union. Den fastslår, at fuldbyrdelsesstaten lovligt kan fremskaffe edb-data, der er lovligt tilgængelige på dens område, og som vedrører tjenester udbudt på dens område, selv om de er lagret på en anden medlemsstats område. Rammeafgørelsen berører ikke andre spørgsmål om domstolskompetence i relation til edb-data, navnlig hvis tredjelande er implicerede.

2. RETSGRUNDLAG

67. Retsgrundlaget er artikel 31 i traktaten om Den Europæiske Union som ændret ved Nice-traktaten, der omhandler fælles handling vedrørende retligt samarbejde i kriminalsager. Den tager sigte på "fremme og fremskyndelse af samarbejdet vedrørende retspleje og fuldbyrdelse af afgørelser mellem kompetente ministerier og retlige eller tilsvarende myndigheder i medlemsstaterne, herunder, når det er relevant, gennem Eurojust" (artikel 31, stk. 1, litra a)). Den omfatter ligeledes "sikring af forenelighed mellem medlemsstaternes gældende regler, i det omfang det er nødvendigt for at forbedre samarbejdet" (artikel 31, stk. 1, litra c)), bl.a. ved at sikre en vis harmonisering af de procesretlige minimumsstandarder for at styrke den gensidige tillid. Rammeafgørelsen søger også at fremme samarbejdet gennem Eurojust og det europæiske retlige netværk i overensstemmelse med artikel 31, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union.
68. Kommissionen opfatter dette forslag som en videreudvikling af Schengen-reglerne³². Det bygger på artikel 51 i Schengen-konventionen³³ og forbedrer samarbejdet hvad

³¹ Europarådet, European Treaty Series nr. 185.

³² Med den følge, at det er nødvendigt at associere Island og Norge: Aftale indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne, EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36;

angår ransagning og beslaglæggelse. Det indeholder ligeledes bestemmelser, der er baseret på artikel 3, 6 og 23 i EU's konvention fra 2000³⁴, som Rådet har besluttet udgør en videreudvikling af Schengen-reglerne.

3. FINANSIERINGSOVERSIGT

69. Gennemførelsen af den foreslåede rammeafgørelse vil ikke medføre yderligere driftsudgifter for medlemsstaternes budgetter eller for De Europæiske Fællesskabers budget.

4. KOMMENTAR TIL ARTIKLERNE

Afsnit I – Den europæiske bevissikringskendelse

Artikel 1 – Definition af den europæiske bevissikringskendelse og pligt til fuldbyrdelse

70. Denne artikel følger opbygningen i artikel 1 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre³⁵. Den fastslår, at den europæiske bevissikringskendelse er en retsanmodning udstedt af en medlemsstat for at fremskaffe genstande, dokumenter og oplysninger fra en anden medlemsstat med henblik på de procedurer, der er nævnt i artikel 4. Artiklen forpligter medlemsstaterne til at fuldbyrde den europæiske bevissikringskendelse på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse.

Artikel 2 – Definitioner

71. Denne artikel indeholder definitioner af udstedelsesstat, fuldbyrdesstat, udstedelsesmyndighed og fuldbyrdesmyndighed. Det er vigtigt at bemærke, at udstedelsesmyndigheden skal være en dommer, undersøgelsesdommer eller anklager. Andre kompetente myndigheder (herunder politi, toldmyndigheder og forvaltningsmyndigheder) kan ikke udstede en europæisk bevissikringskendelse. Sådanne myndigheder må henvende sig til en dommer, undersøgelsesdommer eller anklager for at få udstedt en europæisk bevissikringskendelse.
72. For at hjælpe med fortolkningen af afsnit IV om domstolskompetence for fremskaffelse af oplysninger om elektroniske kommunikationsnetværk indeholder denne artikel definitioner af "informationssystem" og "edb-data", som er taget fra udkastet til rammeafgørelse om angreb på informationssystemer³⁶. Den indeholder også en definition af elektroniske kommunikationsnet, som er den samme som i

Rådets afgørelse af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne, EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

³³ Konvention af 19.6.1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14.6.1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

³⁴ Konvention af 29.5.2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

³⁵ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

³⁶ Der blev opnået konsensus - herunder om definitionerne - om dette udkast til rammeafgørelse på Rådets møde (retlige og indre anliggender) den 27. og 28.2.2003.

direktivet fra 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester³⁷.

73. Endelig definerer denne artikel en "lovovertrædelse" som værende en strafferetlig overtrædelse eller handling, der er strafbar i henhold til udstedelsesstatens nationale lov, da den udgør en lovovertrædelse af retsreglerne, forudsat at afgørelsen kan indbringes for en domstol med strafferetlig kompetence. Det betyder, at sådanne lovovertrædelser, som er omfattet af de eksisterende regler for dobbelt strafbarhed i artikel 51 i Schengen-konventionen fra 1990³⁸, også er omfattet af reglerne for dobbelt strafbarhed i dette forslag (artikel 16 og 24).

Artikel 3 – Omfattede genstande, dokumenter og oplysninger

74. Denne artikel fastslår, for hvilke genstande, dokumenter og oplysninger der kan udstedes en europæisk bevissikringskendelse. Den omfatter alle genstande, dokumenter og data, som vil kunne anvendes i de procedurer, der er omhandlet i artikel 4. Det er baseret på definitionen af bevismateriale i rammeafgørelsen om indefrysningsskendelser.
75. Den europæiske bevissikringskendelse kan imidlertid ikke udstedes med henblik på følgende:
- (a) bevisoptagelse i form af afhøringer, vidneforklaringer eller andre former for forhør (herunder telekonferencer og videokonferencer), der involverer mistænkte, vidner, eksperter eller andre parter
 - (b) bevisoptagelse fra en persons legeme, herunder udtagning af DNA-prøver (fra en persons hår, mund eller blod)
 - (c) bevisoptagelse i reel tid, herunder aflytning af samtaler, skjult overvågning eller overvågning af banktransaktioner, og
 - (d) yderligere efterforskning, f.eks. kompilering eller analyse af eksisterende genstande, dokumenter og oplysninger.
76. Samarbejde i forbindelse med indsamling af sådanne former for bevismateriale er reguleret af de eksisterende gensidige aftaler, navnlig EU's konvention fra 2000³⁹ og den tilhørende protokol fra 2001⁴⁰. På et givet tidspunkt vil det være nødvendigt at erstatte disse former for samarbejde med et system baseret på princippet om gensidig anerkendelse. Men det er ikke formålet med denne rammeafgørelse.
77. Artiklen giver ikke desto mindre mulighed for at anvende den europæiske bevissikringskendelse til at indsamle bevismateriale inden for disse kategorier, som

³⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7.3.2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektiv), EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33.

³⁸ Konvention af 19.6.1990 om gennemførelse af Schengen aftalen af 14.6.1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

³⁹ Konvention af 29.5.2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

⁴⁰ Rådets retsakt af 16.10.2001 om udarbejdelse i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union af protokollen til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 326 af 21.11.2001, s. 1.

er blevet indsamlet før udstedelsen af kendelsen. Det omfatter f.eks. fremskaffelse af en erklæring, som en mistænkt allerede har afgivet til en undersøgelsesmyndighed i fuldbyrdelsesstaten i forbindelse med en tidligere efterforskning, som denne stat har foretaget. Det omfatter også historiske optegnelser over aflyttede samtaler, overvågning eller kontrol af banktransaktioner.

Artikel 4 – Typer retssager omfattet af den europæiske bevissikringskendelse

78. Denne artikel fastsætter de retssager, i hvilke der kan udstedes en europæisk bevissikringskendelse. Der er tale om straffesager og sager anlagt af administrative myndigheder i forbindelse med lovovertrædelser, hvor der kan klages til en domstol med strafferetlig kompetence. Den kan ligeledes udstedes i sager, der vedrører lovovertrædelser, som involverer en juridisk person i udstedelsesstaten.
79. Det sikrer, at forslaget har samme anvendelsesområde som de eksisterende instrumenter om gensidig retshjælp i straffesager i Den Europæiske Union, navnlig i medfør af EU's konvention fra 2000⁴¹.

Artikel 5 – Den europæiske bevissikringskendelses indhold og form

80. Denne artikel sikrer, at den europæiske bevissikringskendelse udstedes i overensstemmelse med standardformular A i bilaget til rammeafgårelsen. Den skal underskrives, og indholdets rigtighed skal bekræftes af udstedelsesmyndigheden (dvs. af en dommer, undersøgelsesdommer eller anklager).
81. Den europæiske bevissikringskendelse skal af udstedelsesstaten oversættes til det eller de officielle sprog i fuldbyrdelsesstaten. Fuldbyrdelsesstaten kan ved indgivelse af en erklæring til Rådets Generalsekretariat, meddele, at den accepterer en oversættelse til et eller flere andre officielle sprog. Det er samme fremgangsmåde som i andre instrumenter for gensidig anerkendelse, herunder den europæiske arrestordre.

Afsnit II – Procedurer og garantier i udstedelsesstaten

Artikel 6 – Betingelser for udstedelse af en europæisk bevissikringskendelse

82. Denne artikel fastsætter nogle vigtige minimumsgarantier for at beskytte de grundlæggende rettigheder.
83. Den sikrer, at den europæiske bevissikringskendelse kun udstedes, når udstedelsesmyndigheden har sikret sig, at følgende betingelser er opfyldt:
- (a) de ønskede genstande, dokumenter og data er nødvendige og står i et rimeligt forhold til formålet med den procedure, kendelsen vedrører. Denne betingelse skal opfyldes for at undgå unødvendig indgriben i privatlivet og situationer, hvor der f.eks. søges efter en uforholdsmæssig stor mængde dokumenter til efterforskning af en forholdsvis ubetydelig lovovertrædelse. Det kræves i formular A i bilaget, at udstedelsesmyndigheden skal vedlægge en beskrivelse af den(de) lovovertrædelse(r), der efterforskes, de relevante grunde til

⁴¹ Konvention af 29.5.2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

udstedelse af en kendelse og et referat af de forhold, myndigheden har kendskab til.

- (b) det skal ifølge gældende lov i udstedelsesstaten og under lignende omstændigheder være muligt at fremskaffe de omhandlede genstande, dokumenter og data, hvis de var på den pågældende medlemsstats område. På den måde undgår man, at den europæiske bevissikringskendelse anvendes til at omgå sikkerhedsgarantier i udstedelsesstatens nationale lovgivning for at fremskaffe visse typer genstande, dokumenter og data, f.eks. lovligt beskyttet materiale. Formular A indeholder derfor et særligt afsnit om, hvorvidt de omhandlede genstande, dokumenter og data eventuelt er beskyttet af privilegier eller immuniteter. Dette underafsnit betyder imidlertid ikke, at de samme proceduremæssige foranstaltninger skal findes i både udstedelses- og fuldbyrdelsesstaten. I udstedelsesstaten kan det være nødvendigt at indhente en særlig kendelse for at kunne ransage tredjemands lokaler og beslaglægge bevismateriale, hvorimod fuldbyrdelsesstaten kan have en mindre indgribende procedure, hvor den kan anmode tredjepart om at fremlægge bevismaterialet uden forudgående ransagning.
- (c) genstande, dokumenter og oplysninger kan antages i de retssager, i relation til hvilke de er indsamlet. Det forhindrer, at den europæiske bevissikringskendelse anvendes til at omgå beskyttelsesforanstaltninger i udstedelsesstatens nationale lovgivning vedrørende bevismateriales antagelighed, navnlig hvis der efterfølgende træffes yderligere foranstaltninger om gensidig antagelighed af bevismateriale fremskaffet i medfør af en europæisk bevissikringskendelse.

84. Det kræves også i formular A i bilaget, at udstedelsesmyndigheden, i det omfang det er muligt, oplyser om identiteten for den eller de fysiske eller juridiske personer, i relation til hvilke der søges genstande, dokumenter og data samt om den eller de personer, hos hvem de omhandlede genstande, dokumenter og data menes at bero.

Artikel 7 – Fremsendelse af en europæisk bevissikringskendelse

85. Denne artikel omhandler direkte fremsendelse af den europæiske bevissikringskendelse mellem de kompetente judicielle myndigheder. Dette princip blev indført i artikel 6 i EU's konvention fra 2000⁴².

86. I sager, hvor man ikke kender den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed, er der mulighed for at bruge det europæiske retlige netværk. Hvis den kompetente myndighed, der modtager den europæiske bevissikringskendelse, ikke har kompetence til at antage og fuldbyrde kendelsen, skal den videresende kendelsen til den relevante kompetente judicielle myndighed med henblik på fuldbyrdelse og informere udstedelsesmyndigheden om dette.

Artikel 8 – Den centrale strafferegistermyndighed

87. Denne artikel kræver, at medlemsstaterne opretter en central myndighed med henblik på udlevering af udskrifter fra officielle registre over domfældelser i den pågældende medlemsstat og påfølgende foranstaltninger, der vedrører fysiske og juridiske

⁴² Konvention af 29.5.2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

personer. Formålet er at sikre, at en europæisk bevissikringskendelse, der udelukkende vedrører udlevering af en udskrift fra et strafferegister, kan sendes direkte til en myndighed, der har kontrol over eller i hvert fald adgang til officielle registre over domfældelser.

Artikel 9 – Kendelse om supplerende bevismateriale

88. Denne artikel omhandler nødvendigheden af at kunne klare situationer, hvor der foreligger flere anmodninger om genstande, dokumenter og data i forbindelse med samme efterforskning. Der findes en lignende bestemmelse i artikel 6 i protokollen⁴³ fra 2001 til EU's konvention fra 2000.
89. For at undgå dobbeltarbejde kan udstedelsesmyndigheden bruge formular B i bilaget til at fremskaffe genstande, dokumenter og data, der skal supplere en tidligere europæisk bevissikringskendelse udstedt i samme sag. Det er ikke nødvendigt at udstede en ny europæisk bevissikringskendelse, hvis indholdet i den oprindelige kendelse (navnlig hvad angår de forhold, udstedelsesmyndigheden har kendskab til, og identiteten for den eller de personer, hos hvem der søges genstande, dokumenter og data) fortsat er gældende.
90. Fuldbyrdelsesstaten skal behandle en sådan kendelse om supplerende bevismateriale på samme måde som den oprindelige europæiske bevissikringskendelse.
91. Hvis den kompetente udstedelsesmyndighed deltager i fuldbyrdelsen af den europæiske bevissikringskendelse i fuldbyrdelsesstaten, kan den indlevere en kendelse om supplerende bevismateriale direkte til den fuldbyrdende myndighed, mens myndigheden befinder sig i denne stat.

Artikel 10 – Betingelser for anvendelse af personoplysninger

92. Denne artikel er baseret på artikel 23 i EU's 2000-konvention⁴⁴. Den supplerer den beskyttelse, der fremgår af Europarådets konvention fra 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger⁴⁵. Det foreskrives i konventionen fra 1981, der er ratificeret af alle medlemsstaterne, at personoplysninger, der behandles elektronisk, bl.a. kun må lagres og anvendes til nærmere bestemte og lovlige formål, bortset fra de situationer hvor det er nødvendigt i et demokratisk samfund for at beskytte statens sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller for at bekæmpe strafbare forhold. EU's direktiv fra 1995 om beskyttelse af data⁴⁶ finder ikke anvendelse på retligt samarbejde i straffesager.
93. Formålsbegrænsningen i denne artikel følger fremgangsmåden i artikel 23, stk. 1, i EU's konvention fra 2000.

⁴³ Rådets retsakt af 16.10.2001 om udarbejdelse i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union af protokollen til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 326 af 21.11.2001, s. 1.

⁴⁴ Konvention af 29.5.2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

⁴⁵ Europarådet, European Treaty Series nr. 108.

⁴⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, EFT L 281 af 25.11.1995, s. 31.

94. I forbindelse med en bestemt sag kan fuldbyrdelsesstaten også kræve, at den medlemsstat, som har modtaget personoplysningerne, oplyser om, hvorledes oplysningerne er blevet anvendt. Kravet om at oplyse om anvendelsen af oplysninger følger princippet i artikel 23, stk. 3, i EU's konvention fra 2000.
95. Stk. 4 er i overensstemmelse med artikel 23, stk. 6, i EU's konvention fra 2000 og udelukker personoplysninger tilvejebragt af en medlemsstat i medfør af denne rammeafgørelse, og som hidrører fra denne medlemsstat.

Afsnit III – Procedurer og garantier i fuldbyrdelsesstaten

Artikel 11 – Anerkendelse og fuldbyrdelse

96. Denne artikel kræver, at de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten anerkender en europæisk bevissikringskendelse uden yderligere formaliteter og straks træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse. Fuldbyrdelsen af kendelsen skal ske på samme måde, som myndigheden i fuldbyrdelsesstaten normalt fremskaffer genstande, dokumenter og data.

Artikel 12 – Garantier vedrørende fuldbyrdelse

97. Denne artikel sikrer, at den europæiske bevissikringskendelse fuldbyrdes under overholdelse af følgende minimumsbetingelser:
- (a) anvendelse af den mindst indgribende foranstaltning, der gør det muligt at fremskaffe de pågældende genstande, dokumenter og data
 - (b) en fysisk person må ikke anmodes om at fremlægge genstande, dokumenter og data, der kan føre til selvinkriminering, og
 - (c) udstedelsesmyndigheden skal straks informeres, hvis fuldbyrdelsesmyndigheden opdager, at kendelsen er blevet fuldbyrdet i strid med lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten.
98. Der gælder følgende yderligere garantier for ransagning og beslaglæggelse:
- (a) ransagning af private lokaler må ikke påbegyndes om natten, medmindre det er absolut nødvendigt på grund af sagens særlige omstændigheder
 - (b) en person, hvis lokaler er blevet ransaget, har krav på en skriftlig meddelelse om ransagningen. Denne skal i det mindste angive grunden til ransagningen, hvilke genstande, dokumenter og data der er blevet beslaglagt, samt de eksisterende retsmidler, og
 - (c) træffes den person, hvis lokaler ransages, ikke hjemme, skal personen underrettes om ransagningen ved en skriftlig meddelelse, der efterlades på stedet eller på anden passende måde.

Artikel 13 – Formaliteter i fuldbyrdelsesstaten

99. Denne artikel giver udstedelsesmyndigheden ret til at kræve, at den fuldbyrdende myndighed følger visse formaliteter ved fuldbyrdelsen af kendelsen. Der nævnes fire bestemte formaliteter:

- (a) hvis udstedelsesmyndigheden mener, at der er en betydelig risiko for, at de ønskede genstande, dokumenter og data vil blive ændret, flyttet eller tilintetgjort, kan den kræve, at fuldbyrdelsesmyndigheden anvender tvangsindgreb for at fuldbyrde kendelsen. Det skal sikre, at fuldbyrdelsesmyndigheden fremskaffer de omhandlede genstande, dokumenter og data på en måde, der sikrer, at de ikke bliver ændret eller tilintetgjort, f.eks. ved at afvise frivilligt samarbejde med den part, der har kontrol over materialet. Sådanne krav skal begrundes i formular A i bilaget.
- (b) det forhold, at der er en efterforskning i gang samt efterforskningens indhold, skal holdes fortroligt, i det omfang det er nødvendigt for fuldbyrdelsen af den europæiske bevissikringskendelse. Der findes lignende bestemmelser om tavshedspligt i artikel 4 i protokollen fra 2001⁴⁷ til EU's konvention fra 2000 hvad angår overvågning af banktransaktioner, og i artikel 33 i konventionen fra 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold⁴⁸.
- (c) fuldbyrdelsesstaten skal tillade, at en kompetent myndighed fra udstedelsesstaten eller interesserede parter udpeget af udstedelsesmyndigheden er til stede under fuldbyrdelsen af kendelsen. Det er baseret på artikel 4 i 1959-konventionen⁴⁹. I modsætning til 1959-konventionen foreslås det, at fuldbyrdelsesstaten ikke får mulighed for at afvise sådanne parter tilstedeværelse. Endvidere skal fuldbyrdelsesstaten give den tilstedeværende myndighed fra udstedelsesstaten samme adgang som fuldbyrdelsesmyndigheden til de genstande, dokumenter og data, der fremskaffes som følge af fuldbyrdelsen af kendelsen. Det skal sikre, at udstedelsesmyndighedens tilstedeværelse har en praktisk betydning navnlig med henblik på udstedelse af en kendelse om supplerende bevismateriale i overensstemmelse med artikel 9, stk. 3.
- (d) udstedelsesmyndigheden kan kræve, at fuldbyrdelsesmyndigheden noterer navnene på de personer, der har behandlet kendelsen fra fuldbyrdelsen til fremsendelsen af bevismaterialet til den udstedende stat. Det vil gøre det muligt at følge hele "beviskæden".
100. Litra e) følger fremgangsmåden i artikel 4 i EU's konvention fra 2000⁵⁰. Afsnittet giver udstedelsesmyndigheden mulighed for at kræve, at fuldbyrdelsesmyndigheden opfylder andre nærmere bestemte formaliteter og procedurer, som myndigheden udtrykkeligt har angivet, medmindre sådanne formaliteter og procedurer er i modstrid med de grundlæggende retsprincipper i fuldbyrdelsesstaten. F.eks. vil en udstedelsesmyndighed, der ønsker at beslaglægge og overføre edb-data, skulle angive de formaliteter og procedurer, der skal følges af hensyn til de omhandlede edb-datas sikkerhed og integritet.

⁴⁷ Rådets retsakt af 16.10.2001 om udarbejdelse i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union af protokollen til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 326 af 21.11.2001, s. 1.

⁴⁸ Europarådet, European Treaty Series nr. 141.

⁴⁹ Europarådet, European Treaty Series nr. 30.

⁵⁰ Konvention af 29.5.2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

Artikel 14 – Pligt til underretning

101. Denne artikel er baseret på artikel 5 i 2001-protokollen⁵¹ til EU's konvention fra 2000. Den foreskriver, at fuldbyrdelsesmyndigheden i forbindelse med fuldbyrdelsen af den europæiske bevissikringskendelse øjeblikkeligt skal underrette udstedelsesmyndigheden, når den finder, at der eventuelt er behov for at iværksætte efterforskningskridt, der ikke var forudset fra begyndelsen.

Artikel 15 – Grunde til at afvise anerkendelse eller fuldbyrdelse

102. Denne artikel omhandler grundene til at afvise at anerkende og fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse. De eneste afvisningsgrunde er de grunde, der er nævnt i denne artikel, samt i en overgangsperiode dobbelt strafbarhed som nævnt i artikel 16 og 24. En beslutning om at afvise anerkendelse eller fuldbyrdelse kan udelukkende træffes af en dommer, undersøgelsesdommer eller anklager i fuldbyrdelsesstaten. Derved undgår man situationer, hvor politiet eller en forvaltningsmyndighed tilsidesætter en retsafgørelse. I de tilfælde, hvor politiet eller en forvaltningsmyndighed er ansvarlig for fuldbyrdelsen af kendelsen, skal disse myndigheder ikke desto mindre indhente en afgørelse fra en dommer, en undersøgelsesdommer eller en anklager for at kunne afvise at anerkende og fuldbyrde en kendelse.
103. Hvad angår *ne bis in idem* skelnes der mellem situationer, hvor der findes et *ne bis in idem*-princip i en anden medlemsstat, og situationer hvor *ne bis in idem* kan opstå som følge af en proces i et tredjeland. Hvad angår *ne bis in idem*-princippet i forhold til en anden medlemsstat, vil det blive reguleret af resultatet af drøftelserne om initiativet fra Den Helleniske Republik med henblik på vedtagelse af Rådets rammeafgørelse om anvendelse af *ne bis in idem*-princippet⁵². I de tilfælde skal det være obligatorisk at afvise at anerkende og fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse. Hvad angår *ne bis in idem* i forbindelse med en proces i et tredjeland, er det frivilligt, om man vil afvise af anerkende og fuldbyrde kendelsen. Denne sondring er i overensstemmelse med rammeafgørelsen om en europæisk arrestordre⁵³.
104. Der kan ligeledes gives afslag, hvis reglerne om immunitet og privilegier i fuldbyrdelsesstatens lovgivning gør det umuligt at fuldbyrde den europæiske bevissikringskendelse. Det er den fremgangsmåde, der er valgt i rammeafgørelsen om indefrysningsskendelser.

Artikel 16 – Dobbelt strafbarhed

105. Det er ikke i overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser at afvise at fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse med den begrundelse, at den handling, der ligger til grund, ikke er strafbar ifølge fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning (dobbelt strafbarhed). Det skal derfor ikke være muligt at afvise fuldbyrdelse på det grundlag. For imidlertid at lette overgangen

⁵¹ Rådets retsakt af 16.10.2001 om udarbejdelse i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union af protokollen til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 326 af 21.11.2001, s. 1.

⁵² EUT C 100 af 26.4.2003, s. 24.

⁵³ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

fra de eksisterende regler til de nye regler for gensidig anerkendelse af den europæiske bevissikringskendelse foreslås der en fremgangsmåde i to faser. For det første indskrænker denne artikel de betingelser, på hvilke fuldbyrdelse kan gøres afhængig af dobbelt strafbarhed. For det andet foreskrives det i artikel 24, at dobbelt strafbarhed - defineret nærmere i artikel 16 - kun kan påberåbes i en overgangsperiode.

106. Ifølge 1959-konventionen⁵⁴ kan dobbelt strafbarhed kun anvendes som en betingelse for at samarbejde om bevisoptagelse i forbindelse med ransagnings- og beslaglæggelsesbeføjelser. Det blev yderligere begrænset ved artikel 51 i Schengenkonventionen fra 1990⁵⁵, som omhandler spørgsmålet om administrative procedurer i straffesager. Dobbelt strafbarhed kan ikke opstilles som en betingelse, hvis de pågældende genstande, dokumenter og data allerede er under fuldbyrdelsesmyndighedens kontrol.
107. Artiklen bygger på den holdning i eksisterende instrumenter, at dobbelt strafbarhed ophæves, bortset fra de tilfælde, hvor fuldbyrdelsesstaten finder det nødvendigt at foretage en beslaglæggelse eller ransagning af lokaler. Artiklen går videre ved at fjerne muligheden for at afslå samarbejde med henvisning til dobbelt strafbarhed, hvis
- (a) det ikke er nødvendigt at foretage en ransagning af private lokaler som led i fuldbyrdelsen af kendelsen. Det viser, i hvor høj grad ransagning er blevet følsom, eller
 - (b) lovovertrædelsen er på listen over overtrædelser, der er nævnt i denne artikel.
108. Listen over lovovertrædelser er kopieret fra listen over lovovertrædelser i artikel 2 i udkastet til rammeafgørelse om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte. Det bygger på listen over overtrædelser i artikel 2 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre⁵⁶, der også findes i artikel 3 i rammeafgørelsen om indefrysningsskendelser.
109. På linje med tilgangen i rammeafgørelsen om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte indeholder listen ingen grænser for fængselsstraf eller anden straf i udstedelsesstaten.
110. Stk. 3 foreskriver, at selv om det er nødvendigt at udføre en ransagning af private lokaler, og overtrædelsen ikke figurerer på listen, kan dobbelt strafbarhed kun påberåbes som afvisningsgrund på de betingelser, der fremgår af overgangsordningerne i artikel 24.

Artikel 17 – Frister og procedurer for anerkendelse, fuldbyrdelse og overførsel

111. I denne artikel fastsættes frister for anerkendelse og fuldbyrdelse af den europæiske bevissikringskendelse. Det er nødvendigt med frister for at sikre et hurtigt, effektivt

⁵⁴ Europarådet, European Treaty Series nr. 30.

⁵⁵ Konvention af 19.6.1990 om gennemførelse af Schengen aftalen af 14.6.1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

⁵⁶ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

og konsekvent samarbejde om fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager i hele Den Europæiske Union.

112. Udstedelsesmyndigheden kan i formular A i bilaget angive, at det på grund proceduremæssige frister eller andre særligt hastende omstændigheder er nødvendigt med en kortere frist, end der normalt er fastsat i artiklen. I disse tilfælde skal fuldbyrdelsesmyndigheden i så høj grad som muligt tage højde for en kortere frist. Det er den samme fremgangsmåde som i artikel 4 i EU's konvention fra 2000⁵⁷.
113. Forslaget går længere, idet det kræves, at enhver beslutning om at afvise anerkendelse eller fuldbyrdelse skal træffes og forkyndes så hurtigt som muligt, om muligt senest 10 dage efter modtagelsen af den europæiske bevissikringskendelse. Det er den samme frist, der er fastsat i artikel 17, stk. 2, i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre for personer, der har givet deres samtykke til overgivelse.
114. Fuldbyrdelsen af kendelsen kan udskydes af en af de grunde, der er nævnt i artikel 18. I andre tilfælde skal kendelsen fuldbyrdes straks, i de tilfælde hvor fuldbyrdelsesmyndigheden allerede har adgang til de genstande, dokumenter og data, som udstedelsesmyndigheden ønsker, eller hvis den centrale strafferegistermyndighed anmodes om en officiel udskrift fra strafferegistret. I andre situationer, f.eks. hvis det er nødvendigt med tvangsindgreb, skal kendelsen, hvis det overhovedet er muligt, fuldbyrdes senest 60 dage efter modtagelsen.
115. Overførsel til udstedelsesstaten af genstande, dokumenter og data fremskaffet i henhold til en europæisk bevissikringskendelse skal finde sted umiddelbart, hvis fuldbyrdelsesmyndigheden allerede har adgang til de omhandlede genstande, dokumenter og data, eller hvis den centrale strafferegistermyndighed anmodes om en officiel udskrift fra strafferegistret. I andre tilfælde skal overførsel finde sted uden ophør, og hvis det overhovedet er muligt, senest 30 dage efter fuldbyrdelsen af kendelsen. Den eneste undtagelse til denne regel er de tilfælde, hvor der er indgivet klage i fuldbyrdelsesstaten, og i de tilfælde finder procedurerne og fristerne i artikel 19 anvendelse.
116. I overensstemmelse med artikel 6, stk. 2, i 1959-konventionen⁵⁸ kan fuldbyrdelsesmyndigheden kræve, at de omhandlede genstande, dokumenter og data tilbagesendes til fuldbyrdelsesstaten, når udstedelsesstaten ikke længere har brug for materialet. Der kan ikke stilles flere betingelser for overførsel af genstande, dokumenter og data til udstedelsesstaten.
117. Ethvert afslag på fuldbyrdelse af en europæisk bevissikringskendelse skal begrundes. Hvis en medlemsstat i særlige tilfælde ikke kan overholde tidsfristerne i denne artikel, skal den underrette Eurojust og anføre grundene til forsinkelsen. Denne underretning skal hjælpe Eurojust i bestræbelserne på at forbedre det retlige samarbejde i straffesager. Dette krav er baseret på artikel 17 i rammeafgårelsen om en europæisk arrestordre⁵⁹.

Artikel 18 – Grunde til at udsætte fuldbyrdelse

⁵⁷ Konvention af 29.5.2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

⁵⁸ Europarådet, European Treaty Series nr. 30.

⁵⁹ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

118. Denne artikel omhandler de grunde, der kan påberåbes for at udsætte fuldbyrdelse.
119. Fuldbyrdelsen kan udsættes, hvis formularen er ufuldstændig, fuldbyrdelsen vil kunne skade en igangværende kriminalefterforskning, eller de omhandlede genstande, dokumenter og oplysninger allerede anvendes i andre procedurer, der falder ind under denne rammeafgørelses anvendelsesområde. Den relevante kompetente myndighed i udstedelsesstaten skal underrettes om grundene til udsættelsen og den formodede varighed.
120. Så snart grunden til udsættelsen ikke længere er til stede, skal fuldbyrdelsesmyndigheden træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for fuldbyrdelsen af den europæiske bevissikringskendelse og informere den relevante kompetente myndighed i udstedelsesstaten.

Artikel 19 – Retsmidler mod tvangsindgreb

121. Medlemsstaterne skal indføre retsmidler for interesserede parter, herunder tredjeparter i god tro, for at sikre deres lovmæssige rettigheder i de situationer, hvor fuldbyrdelsen af en europæisk bevissikringskendelse kræver tvangsindgreb. Det er derfor ikke obligatorisk for medlemsstaterne at indføre retsmidler i de situationer, hvor f.eks. en judiciel myndighed i fuldbyrdelsesstaten allerede er i besiddelse af de omhandlede genstande, dokumenter og data, der blot overføres til udstedelsesmyndigheden. I de tilfælde er det op til medlemsstaterne at beskytte rettighederne for de berørte personer i overensstemmelse med national ret og i overensstemmelse med den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.
122. Artiklen er baseret på fremgangsmåden i rammeafgørelsen om indefrysningsskendelser. I dette forslag kan retsmidlerne imidlertid have opsættende virkning for overførslen af genstande, dokumenter og data til udstedelsesstaten, dog med forbehold af nedenstående frister.
123. Generelt skal en klage indgives til en judiciel myndighed i udstedelsesstaten eller i fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med disse staters nationale lovgivning. Det er imidlertid ikke muligt i fuldbyrdelsesstaten at klage over de materielle grunde til udstedelse af en europæisk bevissikringskendelse. Der kan derimod klages over grundene til udstedelse af en europæisk bevissikringskendelse til en judiciel myndighed i udstedelsesstaten.
124. Udstedelsesstaten skal sikre, at alle tidsfrister for indgivelse af klage anvendes på en måde, der giver alle berørte parter adgang til effektive retsmidler. Både udstedelses- og fuldbyrdelsesstaten skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at lette udøvelsen af retten til at klage, bl.a. ved at give de berørte parter de relevante oplysninger.
125. Som nævnt ovenfor kan fuldbyrdelsesstaten suspendere overførslen af genstande, dokumenter og data, mens den afventer udfaldet af en klage. Selv om der er indgivet klage i fuldbyrdelsesstaten, kan udstedelsesmyndigheden kræve, at fuldbyrdelsesstaten overfører de omhandlede genstande, dokumenter og data senest 60 dage efter fuldbyrdelsen af en europæisk bevissikringskendelse. Det skal sikre en passende balance mellem nødvendigheden af at undgå en lammelse af det retlige samarbejde som følge af indgivelse af klage over en overførsel af genstande,

dokumenter og data, og nødvendigheden af at sikre passende retsmidler for de berørte parter i fuldbyrdelsesstaten før overførslen. I de tilfælde, hvor afgørelsen af klagen betyder, at overførslen ikke var lovlig, skal de omhandlede genstande, dokumenter og data straks tilbagesendes til fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 20 – Refusion

126. Denne artikel omhandler de tilfælde, hvor udstedelsesstaten skal refundere fuldbyrdelsesstaten de beløb, denne på udstedelsesstatens vegne har ydet i erstatning, medmindre og i det omfang skaden eller en del af skaden udelukkende skyldes fuldbyrdelsesstatens handlemåde. Det er den samme fremgangsmåde som i rammeafgørelsen om indefrysningkendelser.

Afsnit IV – Domstolskompetence for elektroniske kommunikationsnetværk

Artikel 21 – Domstolskompetence for edb-data lagret i et informationssystem på en anden medlemsstats område

127. Som nævnt i afsnit 1.12 fastslår denne artikel, at fuldbyrdelsesstaten har ret til at fremskaffe bevismateriale i form af edb-data, som den lovligt har adgang fra dens område ved hjælp af et elektronisk kommunikationsnetværk, forudsat at materialet vedrører tjenester, der er leveret til dens område, selv om materialet er lagret på en anden medlemsstats område. Medlemsstaterne skal ligeledes sikre sig, at deres nationale lovgivning vedrørende data på deres område ikke forhindrer andre medlemsstater i at handle på samme måde.

Afsnit V – Afsluttende bestemmelser

Artikel 22 – Overvågning af rammeafgørelsens effektivitet

128. Det er vigtigt, at Kommissionen kan kontrollere, hvor effektiv rammeafgørelsen er, navnlig for at kunne bidrage til at fremme det retlige samarbejde i straffesager på EU-niveau. Med dette in mente er der et krav om at informere Kommissionen, hvis der er gentagne problemer med fuldbyrdelsen af den europæiske bevissikringskendelse. Dette krav er baseret på artikel 17 i rammeafgørelsen om en europæisk arrestordre⁶⁰, bortset fra at det er Kommissionen og ikke Rådet, der skal informeres om gentagne problemer for at kunne bistå med udarbejdelsen af rapporten til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af rammeafgørelsen.

129. Det kræves også i artiklen, at medlemsstaterne pr. 31. marts hvert år skal give følgende oplysninger om det foregående kalenderår:

- (a) det antal europæiske bevissikringskendelser, som medlemsstatens egne myndigheder har udstedt til myndighederne i hver af de andre medlemsstater
- (b) det gennemsnitlige antal dage, der er gået før modtagelsen af de genstande, dokumenter og data, der var nævnt i kendelsen, fra hver enkelt medlemsstat, og
- (c) det antal europæiske bevissikringskendelser, som medlemsstatens egne myndigheder har udstedt til hver medlemsstat, og hvis anerkendelse er blevet

⁶⁰ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

afvist, eller hvis fuldbyrdelse har været umulig, med angivelse af de anførte grunde.

130. Oplysningerne centraliseres af udstedelsesstaten. Det er rimeligt at antage, at udstedelsesstaten vil finde det vigtigt, at dens efterforskning lettes effektivt og hurtigt af andre medlemsstater, Der er naturligvis intet, der hindrer en medlemsstat i også at samle centrale oplysninger om, hvor effektivt dens egne judicielle myndigheder fuldbyrder europæiske bevissikringskendelser udstedt af andre medlemsstater.
131. Endvidere skal de centrale strafferegistermyndigheder hvert år fremlægge lignende oplysninger om fuldbyrdelsen af de kendelser, de modtager, og som vedrører udskrifter fra de officielle strafferegistre.

Artikel 23 – Forbindelse til andre retlige instrumenter

132. Denne artikel sikrer, at rammeafgåelsen erstatter eksisterende bestemmelser om gensidig retshjælp i Europarådets og Den Europæiske Unions relevante konventioner, når disse omhandler genstande, dokumenter og data, der falder ind under anvendelsesområdet for dette instrument. Der er indført en lignende tilgang for den europæiske arrestordre, der skal erstatte eksisterende udleveringsinstrumenter fra den 1. januar 2004.
133. Ifølge artiklen udgår artikel 51 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og artikel 2 i 2001-protokollen til EU's konvention fra 2000.
134. Rammeafgåelsen berører ikke samarbejdsaftaler mellem medlemsstaterne om fremskaffelse af genstande, dokumenter og data, hvis disse sikrer et mere effektivt samarbejde i straffesager. Sådanne aftaler kan omfatte samarbejde mellem politimyndigheder vedrørende genstande, dokumenter og data, de allerede besidder, samt samarbejde vedrørende offentlige dokumenter, som er let tilgængelige og ikke involverer anvendelse af tvangsindgreb. Det er ikke meningen, at rammeafgåelsen skal medføre yderligere hindringer for et sådant samarbejde. Det foreslås imidlertid, at Kommissionen og Rådet underrettes om nye aftaler.

Artikel 24 – Overgangsbestemmelser

135. I stk. 1 i denne artikel fastslås det, at anmodninger om gensidig retshjælp modtaget før den 1. januar 2005 fortsat vil være reguleret af de eksisterende instrumenter om gensidig retshjælp i straffesager. Fra og med denne dato vil rammeafgåelsen regulere det retlige samarbejde i straffesager hvad angår genstande, dokumenter og data, der falder ind under dens anvendelsesområde.
136. Stk. 2 og 3 i denne artikel foreskriver en femårig overgangsperiode, i hvilken dobbelt strafbarhed, hvis denne ikke er ophævet af artikel 16, fortsat kan påberåbes som afvisningsgrund af de medlemsstater, der allerede ifølge de eksisterende regler har gjort fuldbyrdelsen af en anmodning om ransagning og beslaglæggelse betinget af dobbelt strafbarhed. I overgangsperioden kan disse medlemsstater tillade, at en judicial myndighed afviser at anerkende og fuldbyrde en kendelse med henvisning til dobbelt strafbarhed som defineret i artikel 16. Som det er tilfældet for afvisningsgrundene i artikel 15, kan en beslutning om at afvise anerkendelse eller fuldbyrdelse udelukkende træffes af en dommer, undersøgelsesdommer eller anklager i fuldbyrdelsesstaten. Dobbelt strafbarhed kan ikke anføres som en grund til

at afvise anerkendelse eller fuldbyrdelse af en europæisk bevissikringskendelse i andre tilfælde end de her nævnte.

Artikel 25 – Gennemførelse

137. Artiklen kræver, at medlemsstaterne gennemfører rammeafgørelsen senest den 1. januar 2005, og at de samme dato fremsender de bestemmelser, der gennemfører rammeafgørelsen i national ret. Seks måneder efter gennemførelsen, skal Kommissionen sende en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet med en vurdering af, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at bringe deres lovgivning i overensstemmelse med rammeafgørelsen, om nødvendigt ledsaget af lovgivningsmæssige forslag.

Artikel 26 – Ikrafttrædelse

138. Artiklen fastsætter, at rammeafgørelsen træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Bilag

Formular A – Den europæiske bevissikringskendelse

139. Det er formularen til selve den europæiske bevissikringskendelse. Den er specielt udformet med henblik på denne rammeafgørelse. Den er imidlertid også baseret på fremgangsmåden i bilaget til rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre⁶¹ og bilaget til rammeafgørelsen om indefrysningkendelser.
140. Formular A indeholder følgende afsnit: (a) den judicielle myndighed, der har udstedt kendelsen, (b) begrundelse for udstedelse af kendelsen, (c) oplysninger om den person, som de ønskede genstande, dokumenter og data vedrører, (d) de genstande, dokumenter og data, der ønskes fremskaffet ved kendelsen, (e) formaliteter, der skal opfyldes med henblik på fuldbyrdelse af kendelsen, (f) retsmidler mod kendelsen i udstedelsesstaten og (g) afsluttende bestemmelser og underskrift.

Formular B – Kendelse om supplerende bevismateriale

141. Denne formular anvendes af udstedelsesstaten med henblik på indsamling af supplerende genstande, dokumenter og data i forhold til en tidligere europæisk bevissikringskendelse. Den oprindelige europæiske bevissikringskendelse skal vedlægges denne formular.
142. Formular B indeholder følgende afsnit: (a) oplysninger om den oprindelige europæiske bevissikringskendelse, (b) genstande, dokumenter og data, der ønskes fremskaffet i henhold til denne kendelse om supplerende bevismateriale, (c) de formaliteter, der skal opfyldes i forbindelse med fuldbyrdelsen af kendelsen om supplerende bevismateriale og (d) afsluttende bestemmelser og underskrift.

⁶¹ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

Forslag til

RÅDETS RAMMEAFGØRELSE

om en europæisk bevissikringskendelse til fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 31 og 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁶²,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet⁶³, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Union har sat sig som mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Ifølge konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, navnlig punkt 33, skal princippet om gensidig anerkendelse være hjørnестenen i det retlige samarbejde i Den Europæiske Union på både det civil- og det strafferetlige område.
- (2) Den 29. november 2000 vedtog Rådet i overensstemmelse med konklusionerne fra Tammerfors et program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager⁶⁴. Rammeafgørelsen er nødvendig for at supplere foranstaltning nr. 5 og 6 i programmet med foranstaltninger, der omhandler gensidig anerkendelse af kendelser vedrørende sikring af bevismateriale, og foranstaltning nr. 3 i programmet med foranstaltninger, der foreslår, at der indføres en standardformular til anmodning om oplysninger om tidligere straffedomme, der oversættes til alle de officielle sprog, baseret på modellen i Schengen-instanserne.
- (3) Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om en europæisk arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne⁶⁵ var den første konkrete foranstaltning på det strafferetlige område, hvor princippet om gensidig anerkendelse blev anvendt.

⁶² EFT C [...] af [...], s. [...].

⁶³ EFT C [...] af [...], s. [...].

⁶⁴ EFT C 12 af 15.1.2001, s. 10.

⁶⁵ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

- (4) Rådets rammeafgørelse af 22. juli 2003 om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver eller bevismateriale⁶⁶ omhandler behovet for umiddelbar gensidig anerkendelse af kendelser for at forhindre enhver destruktion, ændring, flytning, overførsel eller afhændelse af bevismateriale. Den behandler imidlertid kun den del af det retlige samarbejde i straffesager, der vedrører bevismateriale, og den efterfølgende overførsel af bevismaterialet er reguleret af procedurerne for gensidig retshjælp.
- (5) Det er derfor nødvendigt yderligere at forbedre det retlige samarbejde ved at anvende princippet om gensidig anerkendelse på en retsafgørelse i form af en europæisk kendelse vedrørende fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager. En sådan europæisk bevissikringskendelse skal erstatte de traditionelle aftaler om gensidig retshjælp ifølge Europarådets konvention fra 1959 om gensidig retshjælp i straffesager og lignende instrumenter, når disse aftaler falder ind under anvendelsesområdet for dette instrument. Den skal fremsendes direkte til den kompetente myndighed med henblik på fuldbyrdelse.
- (6) Den europæiske bevissikringskendelse skal anvendes til fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager, i hvilke der kan udstedes en europæisk bevissikringskendelse. Det omfatter genstande, dokumenter og data fra tredjemand eller fra ransagning af lokaler, herunder mistænkte private lokaler, historiske oplysninger om brug af elektroniske kommunikationsnetværk, historiske oplysninger om brug af tjenester, herunder finansielle transaktioner, retsmedicinsk bevismateriale, dog ikke hvis det indebærer bevisoptagelse fra en persons legeme, historiske registre over vidneforklaringer, afhøringer og forhør og andre registre hos politi eller domstole, herunder officielle strafferegistre samt resultater af særlige efterforskningsteknikker.
- (7) Den europæiske bevissikringskendelse anvendes ikke til at indlede bevisoptagelse i form af afhøringer, vidneforklaringer eller andre former for forhør, der involverer mistænkte, vidner eller andre parter. Anvendelsesområdet er heller ikke bevisoptagelse fra en persons legeme, bl.a. DNA-prøver, heller ikke bevisoptagelse i reel tid, som f.eks. aflytning af samtaler, skjult kontrol med eller overvågning af banktransaktioner, eller indledning af yderligere efterforskning, herunder kompilering eller analyse af eksisterende genstande, dokumenter og data.
- (8) Princippet om gensidig anerkendelse er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne. For at styrke den gensidige tillid skal rammeafgørelsen indeholde klare garantier for beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Kendelsen skal derfor kun udstedes af dommere, undersøgelsesdommere og anklagere og kun når bestemte minimumsbetingelser er opfyldt. Betingelserne omfatter en undersøgelse af nødvendigheden og proportionaliteten. Det er også nødvendigt at forhindre, at udstedelsesstaten omgår national ret for at fremskaffe genstande, dokumenter og data, den under lignende omstændigheder ikke ville kunne fremskaffe, hvis de befandt sig på dens eget område.

⁶⁶ EFT L 196 af 2.8.2003, s. 45.

- (9) Fuldbordelse af den europæiske bevissikringskendelse skal ligeledes være underkastet visse sikkerhedsforanstaltninger, herunder beskyttelse mod selvinkriminering, og sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med ransagning af lokaler, samt andre sikkerhedsforanstaltninger, der er fastsat i fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning.
- (10) For at sikre et effektivt retligt samarbejde i straffesager skal muligheden for at afvise at anerkende eller fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse samt grundene til at udsætte en fuldbyrdelse begrænses. F.eks. er en afvisning af at fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse med den begrundelse, at den handling, der har givet anledning til udstedelsen, ikke udgør en lovovertrædelse ifølge fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning (dobbel strafbarhed), ikke forenelig med princippet om gensidig anerkendelse af en retsafgørelse, og det skal derfor ikke være muligt at afvise fuldbyrdelse på det grundlag. For imidlertid at lette overgangen til den europæiske bevissikringskendelse skal der indføres undtagelser i en overgangsperiode for de medlemsstater, der ifølge gældende regler har gjort fuldbyrdelse af en kendelse vedrørende ransagning og beslaglæggelse betinget af dobbelt strafbarhed.
- (11) Det er ligeledes nødvendigt med frister for at sikre et hurtigt, effektivt og konsekvent samarbejde om fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager i hele Den Europæiske Union.
- (12) Alle interesserede parter, inklusive tredjeparter i god tro, skal have adgang til retsmidler mod en europæisk bevissikringskendelse, der er fuldbyrdet ved hjælp af tvangsindgreb. Sådanne retsmidler kan få opsættende virkning for udlevering af bevismateriale, i hver fald indtil den maksimumsfrist, der er fastsat i rammeafgørelsen, er udløbet.
- (13) Det er nødvendigt at præcisere, at fuldbyrdelsesstaten kan indsamle data, der er lovligt tilgængelige på dens område, og som vedrører tjenester leveret på dens område, men som er lagret på en anden medlemsstats område. Det berører ikke de situationer, hvor der er tredjelands involveret.
- (14) Det er nødvendigt at indføre en mekanisme til vurdering af rammeafgørelsens effektivitet. Medlemsstaterne skal derfor indsamle og centralt registrere et minimum af oplysninger for at kunne overvåge samarbejdet med de andre medlemsstater i relation til denne rammeafgørelse. Medlemsstaternes centrale strafferegistermyndigheder skal indsamle og registrere lignende oplysninger.
- (15) Hvad angår Island og Norge, udgør denne rammeafgørelse en udbygning af Schengen-reglerne, der falder ind under det anvendelsesområde, der er nævnt i artikel 1 i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne⁶⁷. Procedurene i denne aftale er blevet fulgt i denne rammeafgørelse.

⁶⁷ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

- (16) En europæisk bevissikringskendelse skal ikke fuldbyrdes, hvis det krænker *ne bis in idem*-princippet ifølge rammeafgørelse 2003/.../RIA om anvendelsen af *ne bis in idem*-princippet⁶⁸.
- (17) Da målet om at udskifte ordningen med gensidig retshjælp i straffesager hvad angår fremskaffelse af genstande, dokumenter og data ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor, på grund af målets omfang og virkninger, bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Rådet vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet i artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet som fastsat i sidstnævnte artikel omfatter denne rammeafgørelse kun, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (18) De personlige oplysninger, der behandles i forbindelse med gennemførelsen af denne rammeafgørelse, vil blive beskyttet i overensstemmelse med principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger samt af den yderligere beskyttelse, der følger af denne rammeafgørelse i overensstemmelse med artikel 23 i konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af 29. maj 2000⁶⁹.
- (19) I denne rammeafgørelse overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, der er fastsat i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union og i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder -

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

AFSNIT I – DEN EUROPÆISKE BEVISSIKRINGSKENDELSE

Artikel 1

Definition af den europæiske bevissikringskendelse og pligt til fuldbyrdelse

1. Den europæiske bevissikringskendelse er en retsafgørelse udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat med henblik på at fremskaffe genstande, dokumenter og data fra en anden medlemsstat til brug i de retssager, der er nævnt i artikel 4.
2. Medlemsstaterne skal fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

⁶⁸ EFT L [...] af [...], s. [...].

⁶⁹ EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

Artikel 2 *Definitioner*

I denne rammeafgørelse forstås ved:

- (a) "udstedelsesstat" er den medlemsstat, der har udstedt den europæiske bevissikringskendelse
- (b) "fuldbyrdesstat" er den medlemsstat, på hvis område de omhandlede genstande, dokumenter og data findes
- (c) "udstedelsesmyndighed" er den dommer, undersøgelsesdommer eller anklager, der ifølge national ret kan udstede en europæisk bevissikringskendelse
- (d) "fuldbyrdesmyndighed" er den myndighed, der ifølge national ret har kompetence til at fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse
- (e) "informationssystem" er enhver enhed eller gruppe af indbyrdes forbundne eller beslægtede enheder, hvoraf en eller flere ved hjælp af et program udfører automatisk behandling af edb-data samt edb-data, som lagres, behandles, fremfindes eller overføres i forbindelse med systemernes drift, brug, beskyttelse og vedligeholdelse
- (f) "edb-data" er enhver form for gengivelse af fakta, informationer eller begreber i et format, der egner sig til behandling i et informationssystem, herunder et program, som kan anvendes til at få et informationssystem til at udføre en funktion
- (g) "elektroniske kommunikationsnet" betyder transmissionssystemer, og, hvor det er relevant, koblings- og dirigeringsudstyr og andre ressourcer, som giver mulighed for at overføre signaler ved hjælp af trådforbindelse, radiobølger, lyslederteknik eller andre elektromagnetiske midler, herunder satellitnetværk, faste (kredsløbs- eller pakkekoblede net, herunder internettet) og mobile jordbaserede netværk, elkabelsystemer, der anvendes til fremføring af signaler, netværk til radio- og tv-spredning og kabel-tv-net, uanset hvilken type information der overføres
- (h) "lovovertrædelse" er en strafferetlig overtrædelse, der er strafbar ifølge udstedelsesstatens nationale lov, da den udgør en overtrædelse af retsreglerne, forudsat at afgørelsen kan indbringes for en domstol med strafferetlig kompetence.

Artikel 3 *Omfattede genstande, dokumenter og data*

1. Den europæiske bevissikringskendelse kan udstedes med henblik på fremskaffelse af alle genstande, dokumenter og data, der kan bruges i de retssager, der er nævnt i artikel 4.
2. Den europæiske bevissikringskendelse kan ikke udstedes med henblik på:
 - (a) bevisoptagelse i form af afhøringer, vidneforklaringer eller andre former for forhør, der involverer mistænkte, vidner, eksperter eller andre parter
 - (b) bevisoptagelse fra en persons legeme, herunder udtagning af DNA-prøver

- (c) bevisoptagelse i reel tid, herunder aflytning af samtaler, skjult overvågning af banktransaktioner, og
 - (d) bevisoptagelse, der kræver yderligere efterforskning, f.eks. kompilering eller analyse af eksisterende genstande, dokumenter og oplysninger.
3. Den europæiske bevissikringskendelse kan udstedes med henblik på fremskaffelse af eksisterende bevismateriale, der falder ind under stk. 2, hvis bevismateriale er blevet indsamlet før udstedelsen af kendelsen.

Artikel 4
Typer retssager omfattet af den europæiske bevissikringskendelse

Den europæiske bevissikringskendelse kan udstedes i følgende retssager:

- (a) straffesager
- (b) sager, der er anlagt af en administrativ myndighed vedrørende handlinger, der er strafbare ifølge udstedelsesstatens nationale lovgivning, da de udgør overtrædelser af gældende retsregler, og når afgørelsen kan give anledning til en procedure ved en domstol, navnlig en kriminalret, og
- (c) sager efter litra a) og b), der involverer en juridisk person i udstedelsesstaten.

Artikel 5
Den europæiske bevissikringskendelses indhold og form

1. Den europæiske bevissikringskendelse skal indeholde de oplysninger, der fremgår af formular A i bilaget. Den skal underskrives, og indholdets rigtighed skal bekræftes af udstedelsesstaten.
2. Udstedelsesstaten skal oversætte den europæiske bevissikringskendelse til det eller de officielle sprog i fuldbyrdsstaten.

Medlemsstaterne kan, når denne rammeafgørelse er vedtaget, i en erklæring, der deponeres i Generalsekretariatet for Rådet, angive, at de accepterer en oversættelse til et eller flere andre af de officielle sprog, der anvendes af De Europæiske Fællesskabers institutioner.

AFSNIT II – PROCEDURER OG GARANTIER I UDSTEDELSESTATEN

Artikel 6
Betingelser for udstedelse af en europæisk bevissikringskendelse

Medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den europæiske bevissikringskendelse kun udstedes, når udstedelsesmyndigheden har sikret sig, at følgende betingelser er opfyldt:

- (a) de ønskede genstande, dokumenter og data er nødvendige og proportionelle i forhold til de retssager, der er nævnt i artikel 4

- (b) de omhandlede genstande, dokumenter og data ville under lignende omstændigheder kunne fremskaffes ifølge udstedelsesstatens lov, hvis de var tilgængelige på udstedelsesstatens område, selv om der eventuelt skulle anvendes en anden fremgangsmåde
- (c) de omhandlede genstande, dokumenter og data vil kunne antages i den retssag, de rekvireres til.

Artikel 7

Fremsendelse af en europæisk bevissikringskendelse

1. Den europæiske bevissikringskendelse skal fremsendes af udstedelsesmyndigheden direkte til den kompetente myndighed med henblik på fuldbyrdelse ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation, og som giver fuldbyrdelsesstaten mulighed for at fastslå ægtheden.
2. Hvis den myndighed, der har ansvaret for fuldbyrdelsen, er ukendt af udstedelsesmyndigheden, skal denne på alle måder, herunder gennem kontaktpunkterne i det europæiske netværk, forsøge at indhente de nødvendige oplysninger i fuldbyrdelsesstaten.
3. Når den myndighed i fuldbyrdelsesstaten, der modtager den europæiske bevissikringskendelse, ikke har kompetence til at anerkende den og træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse, skal den *ex officio* fremsende den europæiske bevissikringskendelse til den myndighed, der har ansvaret for fuldbyrdelsen, og underrette udstedelsesmyndigheden herom.

Artikel 8

Den centrale strafferegistermyndighed

1. Medlemsstaterne skal i en erklæring afgivet til Rådets Generalsekretariat udpege en central strafferegistermyndighed, som den europæiske bevissikringskendelse kan fremsendes til med henblik på udlevering af en udskrift fra den pågældende medlemsstats strafferegister og påfølgende foranstaltninger, der vedrører fysiske eller juridiske person.
2. Medlemsstaterne skal sikre, at deres centrale strafferegistermyndighed har adgang til de oplysninger, der er nødvendige med henblik på stk. 1.

Artikel 9

Kendelse om supplerende bevismateriale

1. Hvis udstedelsesmyndigheden ønsker supplerende genstande, dokumenter og data i forhold til en tidligere europæisk bevissikringskendelse i samme sag, og indholdet i den oprindelige kendelse fortsat er korrekt, er det ikke nødvendigt at udstede en ny europæisk bevissikringskendelse. I det tilfælde skal der udstedes en kendelse om supplerende bevismateriale indeholdende de oplysninger, der fremgår af formular B i bilaget.

2. Fuldbyrdelesstaten skal behandle en sådan kendelse om supplerende bevismateriale ifølge stk. 1 på samme måde som den oprindelige europæiske bevissikringskendelse.
3. Hvis den kompetente udstedelsesmyndighed i overensstemmelse med de gældende bestemmelser deltager i fuldbyrdelsen af den europæiske bevissikringskendelse i fuldbyrdelsesstaten, kan den indlevere en kendelse om supplerende bevismateriale direkte til den fuldbyrdende myndighed, mens myndigheden befinder sig i den pågældende stat.

Artikel 10
Betingelser for anvendelse af personoplysninger

1. Personoplysninger fremskaffet inden for rammerne af denne rammeafgørelse kan anvendes af fuldbyrdelsesstaten i forbindelse med:
 - (a) sager, i hvilke der kan udstedes en europæisk bevissikringskendelse
 - (b) andre retsprocedurer og administrative procedurer, som hænger direkte sammen med de sager, der er nævnt i litra a)
 - (c) forebyggelse af en umiddelbar og alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed.

Personoplysninger fremskaffet inden for rammerne af denne rammeafgørelse til andre formål end dem, der er nævnt i første afsnit, kan kun anvendes med fuldbyrdelsesstatens forudgående samtykke, medmindre udstedelsesstaten har indhentet samtykke fra den registrerede.

2. Personoplysninger fremskaffet inden for rammerne af denne rammeafgørelse skal forblive fortrolige, medmindre det er nødvendigt at udlevere dem i relation til de sager, der er nævnt i stk. 1, eller af andre grunde i gældende national ret.
3. I forbindelse med en bestemt sag kan fuldbyrdelsesstaten kræve, at den medlemsstat, som personoplysningerne er oversendt til, underretter den om anvendelsen af de pågældende oplysninger.
4. Denne artikel finder ikke anvendelse på personoplysninger, som er tilvejebragt af en medlemsstat i medfør af denne rammeafgørelse, og som hidrører fra denne medlemsstat.

AFSNIT III – PROCEDURER OG GARANTIER I FULDBYRDELESSTATEN

Artikel 11
Anerkendelse og fuldbyrdelse

Medmindre andet er bestemt i denne rammeafgørelse, skal fuldbyrdelsesmyndigheden anerkende en europæisk bevissikringskendelse, som er fremsendt i henhold til artikel 7, uden yderligere formaliteter og straks træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse på samme måde, som myndigheden i fuldbyrdelsesstaten normalt fremskaffer genstande, dokumenter og data.

Artikel 12
Garantier for fuldbyrdelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den europæiske bevissikringskendelse fuldbyrdes under overholdelse af følgende minimumsbetingelser:
 - (a) fuldbyrdelsesmyndigheden skal anvende den mindst indgribende foranstaltning, der gør det muligt at fremskaffe de pågældende genstande, dokumenter og data
 - (b) en fysisk person må ikke anmodes om at fremlægge genstande, dokumenter og data, der kan føre til selvinkriminering, og
 - (c) udstedelsesmyndigheden skal straks informeres, hvis fuldbyrdelsesmyndigheden opdager, at kendelsen er blevet fuldbyrdet i strid med lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at følgende minimumsgarantier overholdes, hvis det skønnes at være nødvendigt med en ransagning og beslaglæggelse:
 - (a) ransagning af lokaler må ikke påbegyndes om natten, medmindre det er absolut nødvendigt på grund af sagens særlige omstændigheder
 - (b) en person, hvis lokaler er blevet ransaget, har krav på en skriftlig meddelelse om ransagningen. Denne skal i det mindste angive grunden til ransagningen, hvilke genstande, dokumenter og data der er blevet beslaglagt samt de eksisterende retsmidler, og
 - (c) træffes den person, hvis lokaler ransages, ikke hjemme, skal personen underrettes om ransagningen ved en skriftlig meddelelse, der efterlades på stedet eller på anden passende måde.

Artikel 13
Formaliteter i fuldbyrdelsesstaten

Udstedelsesmyndigheden kan kræve, at fuldbyrdelsesmyndigheden:

- (a) anvender tvangsindbrev til at fuldbyrde kendelsen, hvis udstedelsesmyndigheden mener, der er en betydelig risiko for, at de ønskede genstande, dokumenter og data vil blive ændret, flyttet eller tilintetgjort
- (b) holder det forhold, at der er en efterforskning i gang samt efterforskningens indhold, fortroligt, hvis det er nødvendigt for fuldbyrdelsen af den europæiske bevissikringskendelse
- (c) tillader, at en kompetent myndighed fra udstedelsesstaten eller en interesseret part udpeget af udstedelsesmyndigheden er til stede under fuldbyrdelsen af kendelsen, og giver den tilstedeværende myndighed fra udstedelsesstaten samme adgang som fuldbyrdelsesmyndigheden til de genstande, dokumenter og data, der er fremskaffet som følge af fuldbyrdelsen af kendelsen

- (d) noterer navnene på de personer, der har behandlet kendelsen fra fuldbyrdelsen til fremsendelsen af bevismateriale til udstedelsesstaten, og
- (e) opfylder andre nærmere bestemte formaliteter og procedurer, som myndigheden udtrykkeligt har angivet, medmindre sådanne formaliteter og procedurer er i modstrid med de grundlæggende retsprincipper i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 14
Pligt til underretning

Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden i forbindelse med fuldbyrdelsen af den europæiske bevissikringskendelse finder, at der eventuelt er behov for at iværksætte efterforskningsskridt, der ikke var forudset fra begyndelsen, og som ikke kunne præciseres, da kendelsen blev udstedt, skal den øjeblikkeligt underrette udstedelsesmyndigheden, så denne kan træffe yderligere foranstaltninger.

Artikel 15
Grunde til af afvise anerkendelse eller fuldbyrdelse

1. En dommer, undersøgelsesdommer eller anklager i fuldbyrdelsesstaten skal afvise at anerkende eller fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse, hvis det vil krænke *ne bis in idem*-princippet ifølge rammeafgørelse 2003/.../RIA om anvendelse af *ne bis in idem*-princippet⁷⁰.
2. En dommer, undersøgelsesdommer eller anklager i fuldbyrdelsesstaten kan ligeledes afvise at anerkende eller fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse, hvis:
 - (a) fuldbyrdelse vil krænke *ne bis in idem*-princippet i forbindelse med en retssag i et tredjeland, eller
 - (b) der ifølge udstedelsesstatens lovgivning gælder immuniteter og privilegier, der gør det umuligt at fuldbyrde den europæiske bevissikringskendelse.

Artikel 16
Dobbelt strafbarhed

1. Anerkendelse eller fuldbyrdelse af den europæiske bevissikringskendelse kræver ikke kontrol af, om der gælder dobbelt strafbarhed, hvis mindst en af følgende betingelser er opfyldt:
 - (a) det er ikke nødvendigt at foretage ransagning af private lokaler som led i fuldbyrdelsen af kendelsen, eller
 - (b) lovovertrædelsen er på listen i stk. 2.
2. Følgende lovovertrædelser som defineret i udstedelsesstatens lovgivning medfører fuldbyrdelse uden kontrol af dobbelt strafbarhed:

⁷⁰ EFT L [...] af [...], s. [...].

- deltagelse i en kriminel organisation
- terrorisme
- menneskehandel
- seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
- bestikkelse
- svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- cyberkriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og -sorter
- menneskesmugling
- forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet tyveri
- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- bedrageri
- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlig handel med hormonpræparater og andre væksthæmmende stoffer
- ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer

- handel med stjalne biler
 - voldtægt
 - forsætlig brandstiftelse
 - strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
 - skibs- og flykapring
 - sabotage
 - adfærd, der udgør en overtrædelse af trafikreglerne, herunder overtrædelser af køre- og hviletidsreglerne og reglerne om farligt gods
 - smugleri
 - overtrædelse af intellektuelle ophavsrettigheder
 - trusler og voldelig adfærd mod personer, herunder voldelig adfærd under sportsbegivenheder
 - hærværk
 - tyveri
 - overtrædelser konstateret af udstedelsesstaten med det formål at gennemføre forpligtelser, der følger af instrumenter vedtaget ifølge traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab eller ifølge afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.
3. Hvis ingen af betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan anerkendelse eller fuldbyrdelse af den europæiske bevissikringskendelse kun underkastes betingelsen om dobbelt strafbarhed, hvis det er foreskrevet i overgangsbestemmelserne i artikel 24, stk. 2 og 3.

Artikel 17
Frister for anerkendelse, fuldbyrdelse og overførsel

1. Medlemsstaterne skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre overensstemmelse med de frister, der er fastsat i denne artikel. Hvis udstedelsesmyndigheden i den europæiske bevissikringskendelse har anført, at det på grund af proceduremæssige frister eller andre særligt hastende omstændigheder er nødvendigt med en kortere frist, skal fuldbyrdelsesmyndigheden i så høj grad som muligt tage højde for en sådan anmodning.
2. Enhver beslutning om at afvise anerkendelse eller fuldbyrdelse skal træffes og forkyndes så hurtigt som muligt for den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation. En sådan forkyndelse skal ske senest 10 dage efter, at den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed har modtaget den europæiske bevissikringskendelse.
3. Hvis der ikke findes udsættelsesgrunde ifølge artikel 18, skal fuldbyrdelsesmyndigheden fuldbyrde den europæiske bevissikringskendelse:

- (a) straks, i de tilfælde hvor fuldbyrdelsesmyndigheden allerede har adgang til de genstande, dokumenter og data, som udstedelsesmyndigheden ønsker, eller hvis den centrale strafferegistermyndighed anmodes om en officiel udskrift fra strafferegistret

eller i andre tilfælde

- (b) uden ophør, og hvis det overhovedet er muligt, senest 60 dage efter, at fuldbyrdelsesmyndigheden har modtaget kendelsen.

4. Medmindre der er indgivet klage i overensstemmelse med artikel 19, skal fuldbyrdelsesstaten udlevere de genstande, dokumenter og data, der er tilvejebragt ved den europæiske bevissikringskendelse til udstedelsesstaten:

- (a) straks, hvis fuldbyrdelsesmyndigheden allerede har adgang til de genstande, dokumenter og data, som udstedelsesmyndigheden anmoder om, eller hvis den centrale strafferegistermyndighed anmodes om en officiel udskrift fra strafferegistret

eller i andre tilfælde

- (b) uden ophør, og hvis det overhovedet er muligt senest 30 dage efter fuldbyrdelsen.

5. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan kræve, at de omhandlede genstande, dokumenter og data tilbagesendes til fuldbyrdelsesstaten, når udstedelsesstaten ikke længere har brug for materialet.

6. Med forbehold af bestemmelserne i stk. 4 og 5, kan der ikke stilles yderligere betingelser for udlevering af genstande, dokumenter og data.

7. Ethvert afslag på eller enhver forsinkelse hvad angår fuldbyrdelse af en europæisk bevissikringskendelse samt den efterfølgende udlevering af genstande, dokumenter og data skal begrundes.

8. Hvis det i praksis er umuligt at fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse, fordi de omhandlede genstande, dokumenter og data er forsvundet eller blevet tilintetgjort eller ikke forefindes på det sted, der er angivet i kendelsen, eller de omhandlede genstandes, dokumenters og oplysningers placering ikke er blevet angivet på en tilstrækkelig præcis måde selv efter kontakt med udstedelsesstaten, skal den relevante kompetente myndighed i udstedelsesstaten straks underrettes.

9. Hvis en medlemsstat i særlige situationer ikke kan overholde tidsfristerne i denne artikel, skal den underrette Eurojust og angive grundene til forsinkelsen.

Artikel 18

Grunde til at udsætte fuldbyrdelse

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan udsætte fuldbyrdelse af en europæisk bevissikringskendelse, hvis:

- (a) formularen i bilaget er ufuldstændig

- (b) fuldbyrdelse vil kunne skade en igangværende kriminaletforsknig, så længe myndigheden finder en sådan udsættelse nødvendig, eller
 - (c) de omhandlede genstande, dokumenter og data anvendes allerede i andre procedurer, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 4, indtil bevismaterialet ikke længere er nødvendigt til dette formål.
2. I det tilfælde, der er nævnt i stk. 1, litra a), kan fuldbyrdelsesmyndigheden:
- (a) udsætte fuldbyrdelsen, indtil formularen er blevet udfyldt korrekt eller rettet, eller
 - (b) fritage udstedelsesmyndigheden for dette krav, hvis fuldbyrdelsesmyndigheden mener, at de fremsendte oplysninger er tilstrækkelige til at fuldbyrde kendelsen på rimelig vis og ifølge de gældende retsregler.
3. Der skal straks udarbejdes en rapport om udsættelse af fuldbyrdelse af den europæiske bevissikringskendelse, herunder om grundene til udsættelse, og om muligt om udsættelsens forventede varighed, til den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.
4. Så snart grundene til udsættelse ikke længere er til stede, skal fuldbyrdelsesmyndigheden uden ophør træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde den europæiske bevissikringskendelse, og underrette den relevante kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten derom ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

Artikel 19
Retsmidler mod tvangsindgreb

1. Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at alle interesserede parter, herunder tredjemand i god tro, for at sikre deres lovmæssige rettigheder har adgang til retsmidler mod en europæisk bevissikringskendelse, der i medfør af artikel 11 er fuldbyrdet ved tvangsindgreb.
2. Der skal klages til en domstol i udstedelsesstaten eller i fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med disse staters nationale lovgivning. De materielle grunde til udstedelse af en europæisk bevissikringskendelse, herunder overholdelse af kriterierne i artikel 6, kan imidlertid kun påklages ved en domstol i udstedelsesstaten.
3. Udstedelsesstaten skal sikre, at de tidsfrister for indgivelse af klage, der er fastsat i stk. 1 og 2, overholdes på en måde, der giver alle berørte parter effektive retsmidler.
4. Hvis der klages i fuldbyrdelsesstaten, skal den judicielle myndighed i udstedelsesstaten underrettes derom og om grundene til klagen, således at den kan fremsætte de argumenter, den finder nødvendige. Den skal informeres om udfaldet af klagen.
5. Både udstedelses- og fuldbyrdelsesstaten skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at lette udøvelsen af klageretten efter stk. 1, bl.a. ved at give de berørte parter de relevante oplysninger.

6. Fuldbyrdelsesstaten kan suspendere overførslen af genstande, dokumenter og data, mens den afventer udfaldet af en klage. Selv om der er indgivet klage i fuldbyrdelsesstaten, kan udstedelsesmyndigheden kræve, at fuldbyrdelsesstaten overfører de omhandlede genstande, dokumenter og data senest 60 dage efter fuldbyrdelsen af en europæisk bevissikringskendelse. I de tilfælde, hvor afgørelsen af klagen betyder, at overførslen ikke var lovlig, skal de omhandlede genstande, dokumenter og data straks tilbagesendes til fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 20
Refusion

1. Hvis fuldbyrdelsesstaten i henhold til sin lovgivning er ansvarlig for skade, der er forvoldt en af de i artikel 19 omhandlede parter i forbindelse med fuldbyrkelse af en indefrysningkendelse, der er fremsendt til den i medfør af artikel 7, refunderer udstedelsesstaten fuldbyrdelsesstaten de beløb, denne har ydet i erstatning i henhold til dette ansvar til nævnte part, med mindre og i det omfang skaden eller en del af skaden udelukkende skyldes fuldbyrdelsesstatens handlemåde, jf. dog artikel 19, stk. 2.
2. Stk. 1 berører ikke medlemsstaternes nationale ret vedrørende fysiske eller juridiske personers krav om skadeserstatning.

**AFSNIT IV – DOMSTOLSKOMPETENCE FOR ELEKTRONISKE
KOMMUNIKATIONSNETVÆRK**

Artikel 21

Domstolskompetence for edb-data lagret i et informationssystem på en anden medlemsstats område

1. Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at de uden videre formaliteter kan fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse, når:
 - (a) de ønskede edb-data er lagret i et informationssystem på en anden medlemsstats område, men er lovligt tilgængelige for en fysisk eller juridisk person på fuldbyrdelsesstatens område ved hjælp af et elektronisk kommunikationsnetværk, og
 - (b) de ønskede edb-data vedrører en tjeneste, som den pågældende fysiske eller juridiske person har leveret på fuldbyrdelsesstatens område til en fysisk eller juridisk person på samme stats område.
2. Medlemsstaterne skal ligeledes træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at deres nationale lovgivning hvad angår edb-data på deres område giver en anden medlemsstat mulighed for at træffe foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 1.

AFSNIT V – AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 22

Overvågning af rammeafgørelsens effektivitet

1. En medlemsstat, der har haft gentagne problemer med en anden medlemsstat ved fuldbyrdelsen af europæiske bevissikringskendelser, skal underrette Kommissionen herom, for at give den mulighed for at vurdere anvendelsen af rammeafgørelsen i medlemsstaterne.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de hvert år pr. 31. marts har følgende oplysninger om det foregående kalenderår:
 - (a) det antal europæiske bevissikringskendelser, som deres egne myndigheder har udstedt til myndighederne i hver af de andre medlemsstater
 - (b) det gennemsnitlige antal dage, der er gået før modtagelsen af de genstande, dokumenter og data, der var nævnt i kendelsen, fra hver enkelt medlemsstat, og
 - (c) det antal europæiske bevissikringskendelser, som medlemsstaternes egne myndigheder har udstedt til hver medlemsstat, og hvis anerkendelse er blevet afvist, eller hvis fuldbyrdelse har været umulig, med angivelse af de anførte grunde.
3. Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at deres centrale strafferegistermyndighed hvert år pr. 31. marts kan afgive følgende oplysninger vedrørende de europæiske bevissikringskendelser, de har modtaget i det forgangne kalenderår:
 - (a) det antal europæiske bevissikringskendelser, der er modtaget fra hver enkelt medlemsstat
 - (b) det gennemsnitlige antal dage, der er gået med at behandle en europæisk bevissikringskendelse
 - (c) det antal europæiske bevissikringskendelser, hvis anerkendelse er blevet afvist, med angivelse af grundene til afvisning eller manglende svar
 - (d) det antal europæiske bevissikringskendelser, der ikke blev besvaret inden for 10 dage med angivelse af grundene dertil.
4. Medlemsstaterne skal efter skriftlig anmodning fra Kommissionen fremsende de oplysninger, der er nævnt i stk. 2 og 3.

Artikel 23
Forbindelse til andre retlige instrumenter

1. Uden at det berører forbindelserne mellem medlemsstaterne og tredjelande, erstatter denne rammeafgørelse fra den 1. januar 2005 de tilsvarende bestemmelser i følgende retlige instrumenter vedrørende medlemsstaternes forbindelser, når disse instrumenter vedrører anmodninger om gensidig retshjælp vedrørende bevismateriale, der er omfattet af denne rammeafgørelses anvendelsesområde:
 - (a) Europarådets konvention om gensidig retshjælp i straffesager af 20. april 1959⁷¹ og tillægsprotokollerne af 17. marts 1978⁷² og 8. november 2001⁷³
 - (b) Europarådets konventionen om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold af 8. november 1990⁷⁴
 - (c) konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (herefter kaldet "konvention om gennemførelse af Schengen")
 - (d) konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af 29. maj 2000⁷⁵ og protokollen af 16. oktober 2001⁷⁶.
2. Følgende bestemmelser udgår:
 - (a) Artikel 51 i konventionen om gennemførelse af Schengen
 - (b) Artikel 2 i protokollen af 16. oktober 2001 til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af 29. maj 2000.
3. Medlemsstaterne kan fortsat anvende de bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, der er i kraft, når rammeafgørelsen vedtages, hvis disse aftaler eller ordninger giver mulighed for at gennemføre denne rammeafgørelses mål og hjælper med yderligere at forenkle procedurerne for bevisoptagelse, der falder ind under denne rammeafgørelses anvendelsesområde.
4. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger efter denne rammeafgørelses ikrafttrædelse, hvis disse aftaler eller ordninger giver mulighed for at gennemføre denne rammeafgørelses mål og bidrager til yderligere at forenkle procedurerne for bevisoptagelse, der falder ind under denne rammeafgørelses anvendelsesområde.

⁷¹ Europarådet, European Treaty Series nr. 30.

⁷² Europarådet, European Treaty Series nr. 99

⁷³ Europarådet, European Treaty Series nr. 182.

⁷⁴ Europarådet, European Treaty Series nr. 141.

⁷⁵ EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1.

⁷⁶ EFT C 326 af 21.11.2001, s. 1.

5. De aftaler og ordninger, der er nævnt i stk. 3 og 4, må på ingen måde påvirke forbindelserne til de medlemsstater, der ikke indgår i disse aftaler eller ordninger.
6. Senest tre måneder efter denne rammeafgørelses ikrafttrædelse skal medlemsstaterne meddele Rådet og Kommissionen, hvilke af de eksisterende aftaler og ordninger efter stk. 3 de ønsker at fortsætte med at anvende.
7. Medlemsstaterne skal også underrette Rådet og Kommissionen om nye aftaler eller ordninger efter stk. 4, senest tre måneder efter indgåelsen af disse.
8. Hvis de aftaler eller ordninger, der er nævnt i stk. 1, finder anvendelse på medlemsstaternes områder eller på områder, hvor en medlemsstat har ansvaret for de eksterne relationer, og hvor denne rammeafgørelse ikke finder anvendelse, vil disse instrumenter fortsat regulere relationerne mellem disse områder og de øvrige medlemsstater.

Artikel 24
Overgangsbestemmelser

1. Anmodninger om gensidig retshjælp modtaget før den 1. januar 2005 vil fortsat være reguleret af de eksisterende instrumenter om gensidig retshjælp i straffesager. Anmodninger modtaget fra og med denne dato vedrørende bevismateriale, der falder ind under denne rammeafgørelses anvendelsesområde, vil være reguleret af de regler, medlemsstaterne vedtager i medfør af denne rammeafgørelse.
2. De medlemsstater, der ifølge de eksisterende instrumenter om gensidig retshjælp i straffesager har gjort fuldbyrdelsen af en anmodning om ransagning og beslaglæggelse betinget af dobbelt strafbarhed, kan, hvis ingen af betingelserne i artikel 16, stk. 1, er opfyldt og højst fem år efter rammeafgørelsens ikrafttrædelse, tillade, at en dommer, undersøgelsesdommer eller anklager afviser at anerkende og fuldbyrde en kendelse med den begrundelse, at den handling, som har givet anledning til kendelsen, ikke ifølge gældende lov i fuldbyrdelsesstaten udgør en lovovertrædelse, uanset overtrædelsens art eller beskrivelse.
3. Hvad angår overtrædelser vedrørende skatter og afgifter, told og valuta kan anerkendelse og fuldbyrdelse ifølge stk. 2 kun afvises med den begrundelse, at loven i fuldbyrdelsesstaten ikke foreskriver samme skatter og afgifter eller ikke indeholder de samme regler for skatter, afgifter, told og valuta som lovgivningen i udstedelsesstaten.

Artikel 25
Gennemførelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme denne rammeafgørelse senest den 1. januar 2005
2. Medlemsstaterne meddeler inden samme dato Rådets Generalsekretariat og Kommissionen teksten til de retsfor skrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret.

3. Kommissionen forelægger senest den 30. juni 2005 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, i hvilken det vurderes, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme denne rammeafgørelse, om nødvendigt ledsaget af lovforslag.
4. Rådets Generalsekretariat underretter medlemsstaterne, Kommissionen og Eurojust om de erklæringer, der fremsættes i medfør af artikel 5 og 8.

Artikel 26
Ikrafttrædelse

Denne rammeafgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...]

På Rådets vegne
Formand

Bilag

Formular A

EUROPÆISK BEVISSIKRINGSKENDELSE⁷⁷

Denne kendelse er udstedt af en kompetent judiciel myndighed. Der anmodes om, at nedenstående genstande, dokumenter og data fremskaffes og overføres.

Det erklæres, at:

- (i) de genstande, dokumenter og data, der ønskes fremskaffet ved denne kendelse, er nødvendige og proportionelle i forhold til formålet med nedenstående retssager
- (ii) det ville være muligt at fremskaffe disse genstande, dokumenter og data ifølge udstedelsesstatens lovgivning og under lignende omstændigheder, hvis de var tilgængelige på udstedelsesstatens område, selv om der eventuelt skulle anvendes andre fremgangsmåder
- (iii) de genstande, dokumenter og data, der ønskes fremskaffet ved denne kendelse, vil kunne antages i de retssager, de rekvireres til.

⁷⁷ Kendelsen kan udfærdiges på eller oversættes til et af fuldbyrdesstatens officielle sprog eller et hvilket som helst andet sprog, som fuldbyrdesstaten accepterer.

(A) DEN JUDICIELLE MYNDIGHED, DER HAR UDSTEDT KENDELSEN

Officiel betegnelse:

.....

Navnet på den judicielle myndigheds repræsentant:.....

Funktion (titel/stilling):.....

Sæt kryds ved den type judiciel myndighed, der har udstedt kendelsen:

- dommer
- undersøgelsesdommer
- anklager

Sagsnummer:

Adresse:

.....

Tlf.:(landekode) (områdenummer)

Telefax:(landekode) (områdenummer)

E-mail:

Sprog, der kan anvendes i kommunikationen med udstedelses-
myndigheden:.....

Oplysninger om kontaktpersoner (herunder om de sprog, der kan anvendes i kommunikationen med kontaktpersonen/-erne, hvis det er nødvendigt med supplerende oplysninger om fuldbyrdelsen af kendelsen, eller i forbindelse med den praktiske tilrettelæggelse af overførslen af genstande, dokumenter og data (hvis det er relevant):

.....

(B) BEGRUNDELSE FOR UDSTEDELSE AF KENDELSEN

1. Angivelse af de relevante grunde til udstedelse af den europæiske bevissikringskendelse og et resume af de forhold, som den udstedende judicielle myndighed har kendskab til:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. Sæt kryds ved den type retssag, kendelsen skal indgå i:

- straffesag, eller
- retssag indledt af en administrativ myndighed vedrørende handlinger, der er strafbare ifølge udstedelsesstatens nationale lovgivning, da de udgør overtrædelser af gældende retsregler, og når afgørelsen kan give anledning til en procedure ved en domstol, navnlig en kriminalret

3. Hvis det er muligt, sættes kryds ved en eller flere af følgende lovovertrædelser, som ovennævnte sager vedrører ifølge gældende lov i udstedelsesstaten:

- deltagelse i en kriminel organisation
- terrorisme
- menneskehandel
- seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
- bestikkelse
- svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske

Fællesskabers finansielle interesser

- hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- cyberkriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og -sorter
- menneskesmugling
- forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet tyveri
- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- bedrageri
- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- handel med stjålne biler
- voldtægt
- forsætlig brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- skibs- og flykapring
- sabotage
- adfærd, der udgør en overtrædelse af trafikreglerne, herunder overtrædelser af køre-

og hviletidsreglerne og reglerne om farligt gods

- smugleri
- overtrædelse af intellektuelle ophavsrettigheder
- trusler og voldelig adfærd mod personer, herunder voldelig adfærd under sportsbegivenheder
- hærværk
- tyveri
- overtrædelser konstateret af udstedelsesstaten med det formål at gennemføre forpligtelser, der følger af instrumenter vedtaget ifølge traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab eller ifølge afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.

4. Detaljeret beskrivelse og strafferetlig klassificering af den eller de begåede overtrædelser, der ikke hører ind under overtrædelserne i punkt 3, og som har givet anledning til udstedelse af kendelsen:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(C) DE BERØRTE PERSONER

Oplysninger om den/de (i) fysiske eller (ii) juridiske person(er), om hvilke der rekvireres genstande, dokumenter og data (hvis de foreligger):

(i) Fysiske personer

Navn:

Fornavn(e):

Evt. pigenavn:

Evt. kaldenavn:

Køn:

Nationalitet:

Fødselsdato:

Fødested:

Bopæl og/eller kendt adresse. Hvis adressen er ukendt, angives den sidst kendte:

.....

Sprog, som personen forstår (hvis det vides):

.....

(ii) Juridiske personer

Navn:.....

Selskabsform:

Evt. almindelig anvendt forretningsnavn:

.....

Registreringsland:

Register og registreringsnummer:

Officielt hjemsted:

.....

(D) GENSTANDE, DOKUMENTER OG OPLYSNINGER, DER ØNSKES FREMSKAFFET VED KENDELSEN

1. Beskrivelse af, hvad der ønskes fremskaffet ved hjælp af kendelsen (kryds af og kommenter eventuelt):

Genstande:

.....

.....

.....

.....

Udskrift fra strafferegistret vedrørende den person, der er angivet i afsnit C.

Oplysninger om retlige eller politimæssige optegnelser om den person, der er angivet i afsnit C (yderligere oplysninger nedenfor):

.....

.....

.....

.....

Andre dokumenter og data (yderligere oplysninger nedenfor):

.....

.....

.....

.....

2. Kan materialet være omfattet af privilegier eller immuniteter (i bekræftende fald gives yderligere oplysninger):

.....

.....

.....

.....

3. Hvor findes de ønskede genstande, dokumenter og data (hvis det er kendt):

.....
.....
.....
.....

4. Oplysninger om den/de (i) fysiske eller (ii) juridiske person(er), der formodes at ligge inde med de ønskede genstande, dokumenter og data (hvis de foreligger)

(i) Fysiske personer

Navn:

Fornavn(e):

Evt. pigenavn:

Evt. kaldenavn:

Køn:

Nationalitet:

Fødselsdato:

Fødested:

Bopæl og/eller kendt adresse. Hvis adressen er ukendt, angives den sidst kendte:

.....

Sprog, som personen forstår (hvis det vides):

.....

(ii) Juridiske personer

Navn:.....

Selskabsform:

Evt. almindelig anvendt forretningsnavn:

.....

Registreringsland:

Register og registreringsnummer:

Officielt hjemsted:

Anden adresse/andre adresser, hvorfra der drives virksomhed:

.....

(E) FULDBYRDELSE AF KENDELSEN

1. Fristerne for fuldbyrdelse af kendelsen er fastsat i rammeafgørelsen. Hvis anmodningen imidlertid er meget hastende, bedes De angive en eventuel tidligere frist og begrunde denne:

.....

.....

2. Sæt kryds ved og udfyld, hvis følgende situationer er gældende:

det er nødvendigt at bruge tvangsindgreb for at fremskaffe de omhandlede genstande, dokumenter og data for at undgå ændring, flytning eller destruktion (begrundelse og yderligere oplysninger nedenfor)

.....

.....

det er nødvendigt at sikre tavshedspligt om efterforskningens resultater og indhold (yderligere oplysninger nedenfor)

.....

.....

en kompetent myndighed i udstedelsesstaten - eller en interesseret part udpeget af udstedelsesmyndigheden - skal være til stede under ransagningen

.....

.....

der ønskes en redegørelse for behandlingen af kendelsen (yderligere oplysninger nedenfor)

.....

.....

andre formaliteter (som ikke er i modstrid med de grundlæggende retsprincipper i fuldbyrdelsesstaten) som nævnt nedenfor:

.....

.....

(F) RETSMIDLER MOD TVANGSINDGREB SOM FØLGE AF KENDELSEN

1. Parternes mulige retsmidler, herunder tredjemand i god tro, i udstedelsesstaten samt de nødvendige skridt i den henseende:

.....

.....

.....

.....

2. Instans, hvortil der kan indgives klage

.....

.....

3. Oplysninger om, hvem der kan klage

.....

.....

4. Tidsfrist for indgivelse af klage

.....

.....

5. Myndighed i udstedelsesstaten, der kan give flere oplysninger om procedurerne for indgivelse af klage i udstedelsesstaten, og om muligheden for retshjælp, tolkning og oversættelse:

Navn:

Evt. kontaktperson:

Adresse:

Tlf.:(landekode)(områdenummer)

Telefax:(landekode)(områdenummer)

E-mail:

(G) AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER OG UNDERSKRIFT

1. Andre omstændigheder af relevans for sagen (frivillige oplysninger):

.....
.....

2. Hvordan ønskes de omhandlede genstande, dokumenter og data overført?

- med e-mail
- med telefax
- i original med post
- på anden måde (præciser venligst)

.....

3. Den udstedende judicielle myndigheds og/eller dennes repræsentants underskrift, der bekræfter, at den europæiske bevissikringskendelses indhold er korrekt:

.....

Navn:

Funktion (titel/stilling).....

Dato:

Evt. officielt stempel:

Formular B

Kendelse om supplerende bevismateriale rekvireret af udstedelsesstaten vedrørende en tidligere udstedt europæisk bevissikringskendelse⁷⁸

Denne kendelse om supplerende bevismateriale er udstedt af en judiciel myndighed med kompetence til at udstede en europæisk bevissikringskendelse. Der vedlægges en kopi af den originale europæiske bevissikringskendelse, som denne kendelse vedrører.

Der anmodes om, at nedenstående genstande, dokumenter og data fremskaffes og overføres.

Det bekræftes, at:

- (i) indholdet i den oprindelige europæiske bevissikringskendelse, som denne kendelse vedrører, stadig gælder
- (ii) de genstande, dokumenter og data, der ønskes fremskaffet med denne kendelse, er nødvendige og proportionelle i forhold til formålet med de retssager, der er præciseret i den oprindelige kendelse
- (iii) disse genstande, dokumenter og data ville kunne fremskaffes ifølge udstedelsesstatens lovgivning under lignende omstændigheder, hvis de fandtes på udstedelsesstatens område, selv om der eventuelt skulle anvendes en anden fremgangsmåde, og
- (iv) de genstande, dokumenter og data, som denne kendelse vedrører, vil kunne antages i de retssager, de rekvireres til.

(A) OPLYSNINGER OM DEN OPRINDELIGE EUROPÆISKE BEVISSIKRINGSKENDELSE

Udstedelsesdato:.....

Den oprindelige kendelses sagsnummer:

Referencer for al korrespondance vedrørende den oprindelige kendelse:

.....

⁷⁸ Denne formular skal udfærdiges på eller oversættes til et af fuldbyrdelsesstatens officielle sprog eller et hvilket som helst andet sprog, som fuldbyrdelsesstaten accepterer.

(B) GENSTANDE, DOKUMENTER OG OPLYSNINGER, DER ØNSKES FREMSKAFFET VED KENDELSEN

1. Beskrivelse af, hvad der ønskes fremskaffet ved hjælp af kendelsen (kryds af og kommenter eventuelt):

Genstande:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Udskrift fra strafferegistret vedrørende den person, der er angivet i afsnit C i den oprindelige kendelse.

Oplysninger om retlige eller politimæssige optegnelser om den person, der er angivet i afsnit C i den oprindelige kendelse (yderligere oplysninger nedenfor):

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Andre dokumenter og data (yderligere oplysninger nedenfor):

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. Kan materialet være omfattet af privilegier eller immuniteter (i bekræftende fald)

gives yderligere oplysninger):

3. Hvor findes de ønskede genstande, dokumenter og data (hvis det er kendt):

4. Oplysninger om den/de (i) fysiske eller (ii) juridiske person(er), der formodes at ligge inde med de ønskede genstande, dokumenter og data (hvis de foreligger)

(i) Fysiske personer

Navn:

Fornavn(e):

Evt. pigenavn:

Evt. kaldenavn:

Køn:

Nationalitet:

Fødselsdato:

Fødested:

Bopæl og/eller kendt adresse. Hvis adressen er ukendt, angives den sidst kendte:

.....

Sprog, som personen forstår (hvis det vides):

.....

(ii) Juridiske personer

Navn:.....

Selskabsform:

Evt. almindelig anvendt forretningsnavn:

.....

Registreringsland:

Register og registreringsnummer:

Officielt hjemsted:

Anden adresse/andre adresser, hvorfra der drives virksomhed:

.....

(C) FULDBYRDELSE AF KENDELSEN

1. Fristerne for gennemførelse af kendelsen er fastsat i rammeafgørelsen. Hvis anmodningen imidlertid er meget hastende, bedes De angive en eventuel tidligere frist og begrunde denne:

.....
.....

2. Sæt kryds ved og udfyld, hvis følgende situationer er gældende:

det er nødvendigt at bruge tvangsindgreb for at fremskaffe de omhandlede genstande, dokumenter og data for at undgå ændring, flytning eller destruktion (begrundelse og yderligere oplysninger nedenfor)

.....
.....

det er nødvendigt at sikre tavshedspligt om efterforskningens resultater og indhold (yderligere oplysninger nedenfor)

.....
.....

en kompetent myndighed i udstedelsesstaten - eller en interesseret part udpeget af udstedelsesmyndigheden - skal være til stede under ransagningen

.....
.....

der ønskes en redegørelse for behandlingen af kendelsen (yderligere oplysninger nedenfor)

.....

-
- andre formaliteter (som ikke er i modstrid med de grundlæggende retsprincipper i fuldbyrdelsesstaten) som nævnt nedenfor:
-

(D) AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER OG UNDERSKRIFT

1. Andre omstændigheder af relevans for sagen (frivillige oplysninger):

.....

.....

2. Hvordan ønskes de omhandlede genstande, dokumenter og data overført?

- med e-mail
- med telefax
- i original med post
- på anden måde (præciser venligst)

3. Den udstedende judicielle myndigheds og/eller dennes repræsentants underskrift, der bekræfter, at den europæiske bevissikringskendelses indhold er korrekt:

.....

Navn:

Funktion (titel/stilling).....

Dato:

Evt. officielt stempel: